

Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe

Leon Magdan

Tipărită cu binecuvântarea prea fericitului Părinte Teoctist Patriarhul Bisericii ortodoxe române

Lucrare recomandată cadrelor didactice

Editura Aramis – Patriarhia Română

Cuprins

Cuvânt de început / 9

1. Sfânta treime / 11
2. Cele patru piersici / 12
3. Casa Domnului / 13
4. Cerul, pământul și lumea / 14
5. Al patrulea mag / 15
6. Comorile fiecăruia / 16
7. O mână de ajutor / 18
8. Sfânta simplitate / 18
9. Taina Sfintei Spovedanii / 19
10. Sfânta cruce / 20
11. Dragoste de mamă / 21
12. Vinovatul dovedit / 22
13. Omul milostiv / 23
14. Ceasul mântuirii / 23
15. Nemurirea sufletului / 25
16. Tatăl / 26
17. Păcatul cel mai mare / 27
18. Gândul cel bun / 28
19. Cei trei prieteni / 29
20. Raiul și iadul / 29
21. Ecoul vieții / 30
22. Puterea Sfintei Cruci / 31
23. Răsplata / 32
24. Suflet întunecat / 34
25. Facerea lumii / 35
26. A doua șansă / 36
27. Copilul binecrescut / 37
28. Timpul schimbării / 38
29. Sabia și coroana / 39
30. Liniștea sufletească / 41
31. Viața / 41
32. Copilul și preotul / 42
33. Criminalul / 43
34. Taina Sfântului botez / 44
35. Cele două vâsle / 45
36. Sfânta Biserică / 46
37. Înțelepciunea călugărului / 47
38. Trupul și sufletul / 47
39. Cine-i drept înaintea Domnului? / 48
40. Căința păcătosului / 50

41. Minunea Nașterii Domnului /	51
42. Taina Sfintei Cununii /	52
43. Puterea rugăciunii /	53
44. Cele două grăunțe /	53
45. Cheia potrivită /	54
46. Cei doi vecini /	55
47. Puterea jertfei /	56
48. Prețul lucrurilor /	57
49. Cei patru ucenici /	59
50. Risipitor sau zgârcit /	60
51. Adevăr sau minciună /	60
52. Ajutor dezinteresat /	61
53. Câinele și pisica /	62
54. Pentru un sac de bani /	63
55. Harnicul și leneșul /	64
56. Lumina soarelui /	64
57. Sinceritate /	66
58. Greutatea păcatelor /	68
59. Adevăratele minuni /	69
60. Dreapta educație /	70
61. Dragostea Domnului /	71
62. Grădina sufletului /	74
63. Cel ce înșală /	75
64. Păcatul indiferenței /	76
65. Răsplata bunătății /	77
66. Poarta raiului /	78
67. Adevărata comoară /	80
68. Greșeala /	81
69. Căldura focului /	82
70. Omul ipocrit /	83
71. Dragostea călugărului /	83
72. Comori adunate /	84
73. Bogații și săracii /	86
74. Încredere /	88
75. O primire meritată /	89
76. Tatăl nostru /	90
Cuvânt de încheiere /	93
Index tematic /	94
Index de personaje /	95
Bibliografie selectivă /	95

Cuvânt de început

Materialul de față constă într-o selecție de pilde și povestiri cu caracter moral-religios, scrise sau adaptate după teme din literatura creștină. Unele dintre acestea sunt chiar întâmplări reale, ai căror protagoniști au fost preoți, călugări sau chiar autorul.

Ideea acestei antologii s-a născut din interesul deosebit pe care copiii îl manifestă față de pildele religioase, de orice povestire cu tâlc, cu o morală a faptei, a exemplului, cei mai mulți dintre aceștia nefiind receptivi la acea înșiruire tipică de sfaturi, goliță de duh și dăruire, pe care, din păcate, mulți părinți sau pedagogi încă o mai practică.

Interesul copiilor este cu atât mai mare cu cât povestitorul este înzestrat cu neprețuitul dar al vorbirii frumoase, pline de har.

Să avem grijă ca fiecare suflet de copil, ce este asemenea unei mlădițe ce caută sprijin pentru a se putea înălța, să prindă rădăcini adânci în învățătura de credință a Bisericii, ocrotindu-l cu dragostea noastră sinceră și cu lumina binecuvântată a rugăciunii.

Priviți un copil! Peste ani, el ar putea fi un sfânt sau un păcătos. De noi depinde dacă sufletul lui pornește pe drumul raiului sau al iadului, pe drumul făgăduinței sau al deznădejzii.

Sufletele nepătate ale copiilor ne obligă la mai mult. Fiecare dintre noi va fi răspunzător în fața lui Dumnezeu nu pentru ce a făcut, cât, mai ales, pentru ce ar fi putut să facă.

Părinte, învățător sau profesor, oricine poate sădi în sufletele celor mici sămânța credinței și a omeniei, cu pilde și povestiri ca acestea, dar, în primul rând, cu exemplul propriei vieți. Răsplata este fără seamăn: acea mulțumire sufletească pe care doar copiii ți-o pot dăru.

Dumnezeu să ne ocrotească pe toți!

Leon Magdan

10

Motto : "Și iar a început Iisus să-i învețe (...). Și cu multe pilde ca acestea le vorbea lor, după cum puteau pricepe. Iar, fără pildă, nu le grăia."

Sfânta Evanghelie după Marcu, cap. IV, I, 33-34

11

1. Sfânta Treime

Un om simplu călătorea pe un drum de țară, în tovărășia unui preot. Vorbind ei de una de alta, omul și-a arătat o nedumerire:

- Cuvioase părinte, nu pot înțelege cum de în Sfânta Treime sunt trei Persoane care formează Una singură. Cum de Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt trei persoane unite, nedespărțite, dar fără a se amesteca una cu cealaltă?

- Fiul meu, îi răspunse cu răbdare preotul, sunt și lucruri mai presus de gândirea noastră păcătoasă, însă ceea ce spui nu este atât de greu de priceput. Să privim, de exemplu, soarele! Să zicem că sfera de foc, ce dăinuiește acolo de veacuri, este Tatăl. Apoi, să spunem că lumina care ne vine de la soare este Fiul, Iisus Hristos, Ce a venit să ne lumineze viața și să ne scape de păcate. Apoi, căldura, care vine tot de

la soare pentru a ne încălzi, să zicem că ar fi Sfântul Duh, Care, cu dragostea Sa, ne încălzește mereu sufletele înghețate de răutate. Vezi tu, fiul meu, soarele cu lumina și cu căldura lui nu sunt unul și același lucru și, cu toate acestea, cele trei rămân diferite când vorbim despre fiecare? La fel și în Sfânta Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Unul și Același Dumnezeu, Căruia noi, credincioșii, ne închinăm.

Omul, ca și toate celelalte vietăți și lucruri, este creat de Dumnezeu din iubirea sa infinită. Dar omul este doar o creatură și înțelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului, însă oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei și că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios știe însă, că nu mintea și nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate.

"Nădejdea mea este Tatăl, Scăparea mea este Fiul, Acoperământul meu este Duhul Sfânt. Treime Sfântă, mărire Ție!" (Sfântul Ioanichie)

12

2. Cele patru piersici

O dată, un țăran a vrut să-i încerce pe cei patru fii ai săi. I-a chemat dimineața la el și i-a dat fiecăruia câte o piersică. A plecat apoi la câmp, lăsându-i să-și vadă de treburi și să-și împartă ziua cum cred ei de cuviință. Seara însă, când s-a întors, i-a chemat pe toți patru în tindă și l-a întrebat pe cel mai mare:

- Spune-mi, ce-ai făcut cu piersica ta?

- Ce să fac, tătucă, am mâncat-o și-ți mulțumesc. A fost tare bună. Am luat, apoi, sămburele, 1-am plantat în spatele casei, am udat locul și nădăjduiesc să crească acolo un piersic frumos și roditor.

- Bine ai făcut, băiatul tatii, sunt sigur că tu o să ajungi un bun gospodar. Dar tu, îi zise celui de-al doilea, ce-ai făcut cu piersica ta?

- Am mâncat-o. A fost atât de bună, coaptă și fragedă...

- Și apoi?

- Păi, am aruncat sămburele și m-am dus la mama să-i mai cer câteva, că tare bune erau.

- Fiule, zise atunci omul cu întristare în glas, ai grijă să nu ajungi un om lacom că "lacomul mai mult pierde și leneșul mai mult aleargă". Dar ție ți-a plăcut piersica, a fost bună? - 1-a întrebat țăranul și pe cel de-al treilea fiu al său.

- Nu știu.

- Cum nu știi, da' ce-ai făcut cu ea?

- Am vândut-o. M-am dus cu ea în târg și am dat-o cu zece bani. Uite-i!

- Fiule, tu sigur o să ajungi mare negustor, dar ai grijă că nu toate sunt de vânzare în viață; mai ales, nu ceea ce ai primit de la părinți.

În sfârșit, țăranul 1-a întrebat și pe ultimul băiat, cel mai mic dintre toți.

- Dar ție ți-a plăcut piersica?

- Nici eu nu știu, tătucă.

- Cum, și tu ai vândut-o?

- Nu, tată. Eu m-am dus în vizită la prietenul meu de peste drum, care e bolnav, și i-am dus-o lui. S-a bucurat mult pentru ea și mi-a mulțumit din suflet.

13

Cu lacrimi în ochi, tatăl și-a luat copilașul pe genunchi și l-a spus:

- Nu știu ce te vei face tu în viață, dar știu că, indiferent ce drum vei urma vei fi un bun creștin și asta e tot ce contează.

„Lăsați copiii să vină la Mine!”

(Sfânta Scriptură)

3. Casa Domnului

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei. Tatăl era trist și apăsător de griji, iar mama plângea, ținându-și fața în palme. Fetița lor cea mică, mirată de această situație, se apropie încet și întrebă:

- Mamă, de ce plângi?

- Fata mea, sunt zile grele nu mai avem bani și pentru a putea trăi am vândut și casa aceasta frumoasă. Măine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în liniște atâția ani, și să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă și ca vai de ea...

- Dar, mamă, nu locuiește Dumnezeu și în casa aceea săracă în care ne vom muta?

Mirați de credința copilei și de adevărul spus de aceasta, părinții au înțeles că, în viață, greutățile și necazurile de orice fel încolțesc sufletului omului, dar credința și speranța nu trebuie niciodată uitate, fiindcă doar cu ele în suflet drumul spinos al vieții e străbătut mai ușor.

"Precum meșterul aruncă aurul în topitorie și-l lasă a se cerne și a se curăța prin foc până ce strălucește, tot așa și Dumnezeu lasă sufletele omenești să fie cercetate de necazuri, până ce se curăță și se lămuresc."

„De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

14

4. Cerul pământul și lumea

Într-o zi, un om simplu, cunoscut pentru viața sa curată, a fost întrebat de un vecin:

- Cum faci tu de ești totdeauna atât de mulțumit? Niciodată nu te-am văzut supărat.

- Foarte simplu - a răspuns celălalt, în fiecare dimineață, când mă trezesc, privesc întâi cerul. Așa mi-aduc aminte de Dumnezeu, de milă și de bunătate. Apoi privesc pământul. Astfel îmi amintesc de moarte și de Judecata de Apoi. În cele din urmă, privesc în jurul meu lumea întregă ce se trezește în fiecare dimineață la viață. Așa mi-aduc aminte de semenii mei, de cei care suferă de boli sau neputințe, de cei ce au o viață mai grea decât a mea și pe care i-aș putea ajuta, în felul acesta mă bucur pentru ceea ce sunt și pentru ceea ce pot face.

Bunătatea izvorâtă din dragoste aduce totdeauna liniște și mulțumire, atât în sufletul celui care primește cu recunoștință, cât și în sufletul celui care dăruiește cu drag.

"Cine este bun mai bun să se facă și cine a biruit ispita să se roage pentru cel care e încă în ispite. " (părintele Paisie Olaru)

5. Al patrulea mag

Există o poveste tare veche, care spune că, de fapt, au fost patru magi doreau să se închine Mântuitorului, la nașterea Sa. Cel de-al patrulea și-a vândut tot ce avea și, cu banii obținuți, a luat trei pietre scumpe: un safir, un rubin și o perlă, pe care să le ducă în dar Mântuitorului. Grăbindu-se să ajungă în Babilon, unde îl așteptau cei trei magi, acesta a întâlnit pe drum un om rănit, pe care nimeni nu îl ajuta. L-a dus pe bietul om la un doctor căruia i-a dat safirul pentru a-1 îngriji pe bolnav până ce se va însănătoși complet. Toate acestea l-au întârziat. Când a ajuns la locul întâlnirii, magii pleaseră deja fără el, însă nu s-a descurajat, ci și-a continuat drumul singur, călăuzit de steaua ce-l ducea spre Bethleem. Ajuns aici, a aflat că magii l-au găsit deja pe prunc, că soldații lui Irod omoară toți copiii nou-născuți și că Sfânta Familie a plecat spre Egipt, pentru a se feri de mânia regelui. Chiar în fața sa, un soldat încerca să-i smulgă unei tinere femei copilul pentru a-1 omorî. Femeia își apăra cu disperare pruncul. Magul i-a arătat soldatului necruțător rubinul și i-a spus:

- Lasă copilul să trăiască și îți voi da această piatră scumpă. Nimeni nu va afla de târgul nostru.

Ademenit de nestemată, soldatul a luat piatra, îndepărtându-se grăbit. Tânăra femeie i-a mulțumit străinului cu lacrimi de bucurie și recunoștință. >

Acesta s-a hotărât să-l caute mai departe pe Mântuitor. Acum, mai avea un singur dar, perla. A plecat și el spre Egipt, unde, ani de zile, l-a căutat pe Iisus, însă fără nici un rezultat. După 30 de ani, a aflat că undeva, în Palestina, Mântuitorul propovăduiește Evanghelia. Bucuros că, în sfârșit, știe unde îl poate găsi, s-a grăbit spre Iudea. Ajuns la Ierusalim, spre seară, a aflat că Iisus Hristos este răstignit pe Dealul Căpățâniilor. S-a grăbit magul spre locul acela cu dorința să-l vadă în viață pe Mântuitor, să-l ducă darul său pe care îl păstrase de atâta timp. Însă, prin fața lui au trecut doi soldați romani ce duceau în sclavie o tânără evreică. Oprindu-i, magul le-a spus:

- Dacă îi dați drumul fetei, vă dăruiesc această perlă. O puteți vinde și împărți banii. Veți câștiga mult mai mult lăsând fata liberă.

Lacomii, soldații au luat perla, eliberând-o pe tânără, care, plângând de fericire, nu știa cum să-i mulțumească străinului. Dar magul, rugându-se cerului să-l vadă măcar o clipă pe Mântuitor, se grăbea spre Golgota. Acum, nu mai avea nimic. Îi era rușine să se închine împăratului împăraților fără nici un dar. Însă, când a ajuns lângă Cruce, Mântuitorul s-a uitat drept spre el și i-a spus:

- În sfârșit, ai venit. Tu mi-ai adus cele mai frumoase daruri ...

- Bine, dar nu mai am nimic, ce Ți-am adus eu? - a întrebat mirat magul.

- Tot ce duceai cu tine ai dat celor neajutorați. Dându-le lor, Mie Mi-ai dat. Darul tău a ajuns la Mine și, îți spun, că el este cel mai însemnat, căci, acela care îl iubește pe Dumnezeu, îi iubește pe oameni.

Cine nu caută nevoile celorlalți spre a fi de folos cu ce poate, nu va găsi mulțumire și bucurie, nu va afla adevărata viață. Cu cât te apropii mai mult de oameni, cu atât ești mai aproape de Dumnezeu.

"Să dorim binele fraților noștri și mântuirea tuturor oamenilor mai mult decât pe a noastră." (Sfântul Teodor Studitul)

6. Comorile fiecăruia

Plimbându-se prin sat, un boier s-a întâlnit cu un țăran sărac și a început a se lăuda cu averile lui:

- Vezi tu livada de pe deal? E a mea. Pădurile care înconjură satul sunt și ele ale mele. Până și pământul pe care calci acum al meu este. Tot ce vezi, de jur-împrejur, e proprietatea mea. Toate astea sunt doar ale mele.

- Dar acela? - 1-a întrebat țăranul, arătând cu degetul spre cer. Nu cred că și cerul este al tău. Acela este al meu - a mai spus țăranul și, cu zâmbetul pe buze, a plecat liniștit, lăsându-1 pe boier mirat și cu ciudă în suflet.

"Cel ce s-a născut înțelept poartă bogăția cu el. " (Sfânta Scriptură)

18

7. O mână de ajutor

În timpul unei campanii militare, un pluton muncea la repararea unei căi ferate distruse de bombardament. Câțiva soldați, deși se străduiau, nu puteau clinti un stâlp greu, căzut peste șine. Alături, caporalul striga la ei, ocărându-i pentru neputința lor. Trecând pe acolo, un om 1-a întrebat:

- De ce nu-i ajuți și dumneata?

- Eu sunt caporal, eu supraveghez și comand. Ei trebuie să muncească!

Străinul nu a mai spus nimic, dar și-a scos haina și a început să tragă și el cot la cot cu soldații de un capăt al stâlpului. După scurt timp, au reușit să elibereze șinele. Încântați de reușită, soldații i-au mulțumit străinului care, luându-și haina să plece, i-a mai spus caporalului:

- Dacă va mai fi nevoie, să mă chemați și altădată!

- Da?! - zise în batjocură caporalul. Dar cine ești dumneata?

- Sunt generalul acestei divizii ...

"Nu trebuie să ne îngrijim de ale noastre, ci de ale altora. " (Sfântul Ambrozie)

8. Sfânta simplitate

Un preot de la țară, mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-și rufele în râu și, apropiindu-se, a întrebat-o:

- Duminică, la slujbă, am văzut că nu m-au ascultat toți cu atenție. Poate am vorbit lucruri prea savante și mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înțelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înțeles din ce-am spus eu la predică?

- Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar aș vrea să vă întreb și eu ceva: vedeți pânzele ce le spăl eu acuma? Apa trece prin ele și le curăță. Credeți că au ele habar- de cum le-a curățat apa? Și cu toate astea, devin albe și frumoase. Nu înțeleg eu, în biserică, tot cuvântul sfinției tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt, Care mă curățește de păcat, așa cum apa aceasta curăță pânzele mele.

Tare mulțumit a plecat preotul văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci și cu sufletul.

"La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viață, nu printr-un anume fel de a gândi."

(Christos Yannaras)

19

9. Taina Sfintei Spovedanii

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:

- Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la spovedanie de mult timp și mi cred că este neapărat să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu și atât.

- Fiule, îi spuse atunci călugărul, ai o cămașă foarte frumoasă. Nedumerit, omul nu a mai știut ce să zică, însă călugărul a continuat:

- Spune-mi, porți toată ziua această cămașă?

- Da, răspunse omul.

- Dar două zile, o porți?

- S-ar putea.

- Dar o săptămână sau o lună, o porți?

- Nu, părinte, bineînțeles că nu.

- De ce? - îl mai întrebă călugărul ca și când nu ar fi priceput.

- Fiindcă se murdărește și trebuie spălată. Abia după aceea o iau iarăși pe mine, când este curată și frumoasă.

- Păi, vezi, fiule! Așa cum se murdărește cămașa ta și trebuie spălată pentru a o purta iarăși, la fel și sufletul se "murdărește" de păcate și răutate și cum 1-ai putea curăța dacă nu la spovedanie și la slujbe, prin dragostea și harul Domnului?!

"Intră în Biserică și te călește! Aici nu se trage la judecată, ci se dă iertarea păcatelor." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

20

10. Sfânta Cruce

Se povestește că Sfânta Elena, mama Sfântului împărat Constantin cel e, a poruncit să fie făcute săpături pe Muntele Golgota, unde s-au descoperit trei cruci. Pentru a afla care este Crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul, a fost adusă o femeie bolnavă și i s-a spus să atingă pe rând crucile. Aceasta a atins prima cruce, apoi pe a doua, iar, când s-a atins și de a treia cruce s-a vindecat pe loc de boala ce o chinuia de multă vreme, în felul acesta, Sfânta Elena a știut care este Craca Mântuitorului și care sunt cele două cruci pe care au fost răstigniți tâlharii. Crucea Sfântă se mai păstrează și astăzi într-o biserică din Ierusalim, săvârșind fără încetare minuni în trupurile și în sufletele celor ce vin și se închină în fața ei cu sinceritate și cu credință.

"Mântuitorul a ales Crucea, fiindcă astfel se moare cu mâinile întinse. El S-a sfârșit îmbrățișându-ne." (Sfântul Atanasie cel Mare)

21

11. Dragoste de mamă

O tânără domnișoară s-a întors acasă într-o după-amiază. Avusese o zi grea,

cu multe probleme și acum era obosită și supărată. Mama ei, femeie în vârstă, s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare. S-au așezat împreună la masă, dar, ca orice mamă, a văzut de îndată tristețea din sufletul fetei și a căutat să o liniștească.

- Mai lasă-mă în pace, mamă! Crezi că toate se pot rezolva așa, cu una, cu două?

Nici nu știi despre ce-i vorba.

- Dar îmi poți povesti - i-a răspuns, cu răbdare, mama. Poate te-aș putea ajuta...

- Cu ce să mă ajuți, cu sfaturi? M-am săturat de atâtea întrebări și sfaturi. Lasă-mă în pace! - a mai strigat tânăra fată și a plecat în grabă, trântind ușa.

Spre seară, când s-a mai liniștit, când și-a dat seama de greșeala ei, de supărarea pe care i-o pricinuisese, cu siguranță, mamei, s-a întors. Acasă însă, și-a găsit mama așteptând în fotoliul din fața ferestrei, cu capul în piept, parcă ar fi adormit.

Dar ea murise, murise de inimă chiar în după-amiaza aceea. Zadarnice au fost lacrimile ce au urmat, zadarnică a fost toată durerea fetei. Mama murise și ultimele cuvinte pe care le auzise de la copilul ei fuseseră: "Lasă-mă în pace!". Acest lucru o durea cel mai tare pe tânăra fată: mama murise fără ca ea să-i fi spus, de fapt, cât de mult o iubește, câtă nevoie are de prezența ei, de sfaturile ei, de dragostea ei - dragoste de mamă.

"După Dumnezeu, nu iubesc pe nimeni atât de mult ca pe mama." (Fericitul Ieronim)

22

12. Vinovatul dovedit

Demult, trăia într-un sat un brutar renumit pentru pâinea sa. Dar, într-o zi, lui i se păru că sunt cam ușoare bucățile de unt pe care tocmai le cumpărase de la un țăran și le așeză pe cântar. Când colo, ce să vezi?! În loc de 1 kg, cât trebuia să aibă o bucată, fiecare cântărea doar 800 de grame. Supărat foc, omul s-a dus degrabă la judecătorie, spunând că țăranul înșală lumea și cerând, bineînțeles, pedepsirea acestuia.

N-au trecut nici două ceasuri și țăranul a fost adus în fața judecătorului, care l-a amenințat:

- Dacă este adevărat ce spune brutarul, că îi înșeli pe oameni la cântar, te bag imediat la închisoare.

- Să-mi fie iertat - zise țăranul - dar sunt nevinovat.

- Cum îndrăznești să minți? -sări brutarul. Chiar astăzi am cumpărat aceste bucăți de unt de la tine. Domnule judecător, trebuie să-1 închideți pe acest șarlatan, care a încercat să mă păcălească!

- Așa este, omule? - spuse atunci judecătorul. Este untul acesta al tău?

- Al meu este, însă, vedeți dumneavoastră, eu nu am prea mulți bani. Mi-am cumpărat un cântar, dar nu am mai avut bani și pentru greutatea, așa că pun unt pe un braț al cântarului, iar pe celălalt pun o pâine de-a brutarului, care - zice el - are 1 kg. Acum, dacă pâinea brutarului n-a avut 1 kg, eu ce vină am?

Auzind una ca asta, judecătorul a cântărit imediat o pâine și, într-adevăr, aceasta nu avea decât 800 de g. În locul țăranului, la închisoare a ajuns adevăratul vinovat, brutarul, care nu doar că înșela oamenii, dar mai dorea și să fie aspru pedepsit cel care ar fi făcut exact ca el.

Cel ce vrea să înșele, singur se înșală. Chiar dacă nu vede nici un om greșeala sa, Dumnezeu îi vede păcatul; iar atunci când îl mai descoperă și oamenii, rușinea este cu atât mai mare.

"Cu nimic nu-L mâni pe Dumnezeu atât de mult ca atunci când nedreptățești pe cineva." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

23

13. Omul milostiv

Într-o școală de la țară, la ora de religie, un copil 1-a întrebat pe preot, care le vorbea despre milă, ca despre prima virtute pe care trebuie să o avem neapărat ca să ne mântuim. - Părinte, dar eu, care sunt sărac și nu am ce dăru, cum să fac eu milostenie? Dacă aș avea și eu mai mulți bani, aș da cu dragă inimă, dar așa...

- Fiule, nu asta înseamnă milă. Uite, de exemplu, ieri dimineață, plecând cu treburi, am văzut-o peste drum pe mama ta, ieșind din curte și ajutând până acasă o bătrână, ce se ostenea cu o legătură de lemne. Mai târziu, am zărit-o iarăși îndrumând un călător ce se rătăcise și, chiar dacă nu 1-a putut ospăta, un sfat bun și o cană cu apă rece s-au găsit și pentru el. Când vecina de alături a plecat în târg cu treburi, i-a lăsat în grijă copilul cel mic. Spre seară, când doi săteni se certau în drum, a ieșit și, cu vorbe frumoase, i-a împăcat. Vezi tu, acum, ce este mila? Chiar dacă nu ai bani să dai și celorlalți, nimic nu te împiedică să-i ajuți cu atât cât poți. Nu trebuie să dai din buzunar, ci din suflet.

"Cu un bănuț dăruit, poți cumpăra cerul.

Nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă n-ai nici măcar acel bănuț, atunci dă un pahar cu apă rece!" (Sfântul Ioan Gură de Aur)

14. Ceasul mântuirii

Într-o mănăstire aflată la poalele unui munte înalt, acoperit de păduri, trăia odată, un călugăr bătrân, căruia I se dusese vestea pentru înțelepciunea sa. Într-o dimineață, a venit la el un tânăr și l-a întrebat:

- Sfinția ta, am auzit că, pentru a ne mântui, trebuie să ne căim, să ne pară rău de toate păcatele ce le-am săvârșit de-a lungul vieții. Dar, părinte, cât trebuie noi să ne căim?

- Fiule, este de ajuns dacă te călești o singură clipă, înaintea morții.

- Atât de puțin, părinte?

- Da, fiul meu!

- Dar, de unde să știu eu când se apropie ceasul acela?

- Moartea poate veni oricând, așa că așteapt-o pregătit, m orice moment să te poată găsi cu smerenie și căință în suflet.

Dumnezeu este bun și iertător. Cine regretă din suflet pentru greșelile sale și caută să nu mai păcătuiască, acela are parte de o viață frumoasă și de liniștea sufletului. Dar, mai mult decât orice, doar acela poate spera la mântuire, la viața veșnică.

"Neștiind locul și vremea în care ne așteaptă moartea, o vom aștepta noi oriunde și oricând." (Fericitul Augustin)

15. Nemurirea sufletului

Într-o școală, la ora de religie, profesorul le vorbea elevilor despre nemurirea sufletului. Văzând chipurile nedumerite ale micuților, domnul profesor scoase un ceas mare de masă și îl arătă tuturor:

- Vedeți cum merge acest ceas? Ca și un om care trăiește, tot astfel ceasul ticăie și roțițele lui se învârt.

După aceea, a pus ceasul pe catedră, i-a demontat cu grijă carcasa de metal și a scos mecanismul plin de roțițe mici, ce continuau să se învârtă.

- Vedeți, chiar dacă am scos motorușul din carcasă, el continuă să meargă. Tot așa și sufletul, când părăsește trupul, după moarte, continuă să trăiască. Sufletul este nemuritor și, de aceea, trebuie să ne îngrijim nu doar de trupul nostru, ci și de suflet. Așa cum aveți grijă să nu vă murdăriți hainele sau să nu vă răniți lovindu-vă, tot așa trebuie să fiți mereu atenți ca nici sufletul vostru să nu se "murdărească" de păcate sau să fie doborât de ispite și neputință. Sufletul trebuie să fie mereu curat, fără răutate și fără păcat, fiindcă doar așa el poate primi lumina binecuvântată a dragostei dumnezeiești. Doar așa sufletele noastre pot iubi și pot fi iubite.

"Sufletul trăiește veșnic și nu poate muri, căci este suflare din suflarea lui Dumnezeu, iar la Judecata de Apei, sufletul iarăși se va uni cu trupul. "

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

16. Tatăl

În timp ce mâncau, un țăran i-a întrebat pe cei trei fii ai săi:

- Știți voi, băieți, de unde vine mălaiul din care este făcută această mămăligă?

- Da, sigur că da! - a răspuns cel mai mic. Din sacul din cămară. Râzând de el, cel mijlociu îi spuse:

- Nu-i adevărat! Mălaiul e măcinat din porumbul cules de pe câmp; porumbul a crescut din pământul udat de apa ploilor. Deci, pământul și ploaia l-au făcut.

- Nu știți nimic! - zise și cel mai mare dintre băieți. Porumbul acesta vine de la Dumnezeu. E adevărat că a crescut din pământ și că ploaia l-a udat, dar, dacă Dumnezeu nu ar fi dat vreme bună și ploaie la timp, porumbul nu s-ar fi făcut, iar noi n-am fi mâncat acum mămăligă. Iată cine l-a făcut: Dumnezeu!

Oare avea dreptate vreunul dintre copiii? Nu, nici unul!

Tatăl lor a arat și a semănat pământul, a cules porumbul, l-a măcinat la moară și a adus mălaiul acasă. Tatăl lor a muncit un an întreg pentru ca fiii lui să aibă ce mânca. A muncit, dar s-a și rugat. Șase zile pe săptămână a fost pe câmp, dar a șaptea a fost la biserică și se roage pentru sănătate și spor în casă. S-a rugat mereu ca Domnul să aibă grijă și de familia lui, iar Dumnezeu, văzând hărnicia omului, i-a ascultat ruga și l-a blagoslovit cu o recoltă bogată și, pe drept cuvânt, meritată. Păcat că fiii lui nu vedeau efortul pe care părintele lor îl făcea pentru ei ...

Cu banii câștigați atât de greu, părinții ar putea să cumpere lucruri pentru ei, dar nu fac astfel! Ei renunță la tot ce își doresc, pentru ca fiii și fiicele lor să aibă de toate.

Dacă toți copiii ar avea grijă de lucrurile lor, atunci părinții ar fi mulțumiți. Dar, dacă toți copiii ar avea grijă, în primul rând, de bunul cel mai de preț pe care l-au primit de la părinți, adică de viața lor, pe care s-o trăiască frumos și fără păcat, atunci toți părinții ar fi, cu siguranță, fericiți.

"Cinstește pe tatăl și pe mama ta, ca bine să-ți fie ție și ani mulți să trăiești pe pământ!" (Sfânta Scriptură - Cele zece porunci)

27

17. Păcatul cel mai mare

O dată, un călugăr a fost întrebat:

- Părinte, care este cel mai mare păcat?

- Sinuciderea este, fără îndoială, cel mai groaznic păcat. Nimeni nu are dreptul să își ia viața pe care Dumnezeu, din bunătate, i-a dat-o. Chiar dacă, în viață, ne încercăm mari greutăți sau deznădejdi, Dumnezeu ne-a dat și puterea de a trece peste ele, iar prin rugăciune și căință, toate vor părea mai ușoare.

Iuda a fost cel care s-a rupt de Iisus și de învățătura Sa. Treptat, inima lui s-a îndepărtat de Dumnezeu și locul dragostei și al voinței a fost luat de nechibzuință. Încrederea dată de credință a dispărut. Mai întâi, Iuda nu a fost de acord cu Iisus, apoi l-a trădat, pentru ca, în final, să își ia viața, ca semn al ruperii totale de Dumnezeu. Iuda nu s-a omorât din deznădejde, ci din ură. Și, de aceea, sinuciderea este cel mai mare păcat.

Inima ta trebuie să trăiască în speranța îndreptării, a mântuirii, nu să fie omorâtă. Chiar și cel mai păcătos om nu trebuie să cadă pradă deznădejdii, ci să aibă încredere în mila și bunătatea lui Dumnezeu. Prin sinucidere, omul nu scapă de necazuri, ci se condamnă singur la neputință, nemeritându-și astfel mântuirea. A-ți lua viața nu este eroism, ci lașitate.

Voi 1-ați lăuda pe căpitanul care, de teama furtunii, ar vrea să-și scufunde singur corabia, înecând tot ce este pe ea? Furtuni de păcate ne încercăm și pe noi. Să renunțăm la luptă? Să renunțăm la viață? Să înecăm singuri tot ce e mai bun în noi: speranța, iubirea, dorința de viață? În nici un caz. Cu atât mai mare este meritul celui ce reușește în viață, trecând peste obstacole și greutăți!

"Cine nu crede că va învia și că va da socoteală, ci gândește că toată ființa sa se mărginește la viața aceasta, aceluia nu-i va păsa prea mult de faptele bune. Credința în înviere este adevărata mângâiere în suferinți, în lupta cu ostenele și cu greutățile vieții. Nici un om nu trebuie să deznădăjduiască. "

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

28

18. Gândul cel bun

Îndreptându-se spre casă, un țăran a găsit la marginea drumului, pe câmp, sac plin cu porumb. Uitându-se el de jur-împrejur, s-a hotărât să-1 ia acasă, fiindcă i-ar fi prins tare bine și, oricum, nu-1 vedea nimeni. S-a mai uitat o dată înainte, înapoi, în dreapta și în stânga și s-a aplecat să ia sacul.

Dar, deodată, s-a oprit, amintindu-și că, într-o singură direcție, nu s-a uitat: în sus. Privind cerul, lăsă acolo sacul și, zâmbind, își continuă liniștit drumul spre casă, spunându-și:

- Mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat gândul cel bun. E drept că aș avea mare nevoie de un sac cu porumb, dar mai mult am nevoie de un cuget curat și liniștit. Cu siguranță că vreun vecin din sat nu a putut duce prea mult deodată și se va întoarce

după sac. Dacă 1-aș fi luat nu m-ar fi văzut nici un om, dar m-ar fi văzut Dumnezeu.

"Mă străduiesc să am un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor."

(Sfânta Scriptură)

29

19. Cei trei prieteni

Se povestește că un om a fost acuzat, odată, de o faptă pe care n-o făcuse. Pentru a scăpa de pedeapsă, cineva trebuia să depună mărturie că omul acesta este nevinovat. S-a dus el la cei trei prieteni pe care îi avea și i-a rugat ca, a doua zi, să meargă împreună cu el la judecător și să-l scape astfel de pedeapsă. A doua zi, primul prieten s-a scuzat că nu mai poate veni. Al doilea 1-a urmat până la ușa tribunalului, însă acolo s-a răzgândit și a făcut cale înapoi. Cel de-al treilea prieten, pe care omul contase cel mai puțin, a intrat, a depus mărturie pentru el și 1-a salvat, redându-i astfel libertatea.

La fel se întâmplă cu fiecare dintre noi. Cei trei prieteni pe care îi avem în viață și care ar putea vorbi despre noi, așa cum suntem cu adevărat, sunt averea noastră, rudele noastre și toate faptele bune pe care le-am făcut, însă, când murim, realizările noastre, fie ele cât de mari, rămân aici, fără să ne ajute cu ceva. Rudele ne urmează până la groapă, dar rămân și ele tot aici, în lumea aceasta. Doar faptele noastre bune, cel de-al treilea prieten, sunt cele ce ne urmează și dincolo de moarte, arătându-l lui Dumnezeu adevărul despre sufletul nostru. De aceea, valoarea unui om este dată de faptele bune pe care le-a făcut.

"Ceea ce are omul dumnezeiesc în el este putința de a face bine." (Sfântul Grigorie de Nazianz)

20. Raiul și iadul

Se spune că, demult, un războinic s-a întâlnit cu un călugăr și 1-a întrebat:

- Cum poate să existe rai și iad, când nu văd nimic din toate acestea? Poate cineva să-mi arate raiul și iadul?

- Dar tu, 1-a întrebat călugărul, cum te poți numi războinic, când nu văd în fața mea decât un caraghios?

Soldatul mâniat a scos imediat sabia, dar, la fel de calm, bătrânul călugăr i-a spus:

- Vezi, așa se deschid porțile iadului!

Înțelegând lecția dată, războinicul a pus sabia în teacă și s-a înclinat respectuos.

- Vezi, i-a mai spus călugărul, așa se deschid porțile raiului!

"Cel ce uită de iad, va ajunge acolo." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

30

21. Ecoul vieții

Aflându-se în excursie pe munte, o tânără familie a poposit într-o cabană de la

marginea unei văi. Băiatul cel mic, supărat pe fratele său, s-a dus în spatele cabanei și a strigat de ciudă: "Te urăsc!" Dar, imediat, un glas puternic i-a răspuns: "Te urăsc, te urăsc ...!".

Speriat, copilul a alergat în casă și i-a povestit tatălui toată pățania, spunându-i că, afară, cineva strigă la el că-1 urăște. Au mers împreună la locul cu pricina, unde tatăl i-a spus fiului său:

- Aici erai când ai auzit că cineva te urăște?

- Da!

- Ia spune-i că-1 iubești!

- Te iubesc! - a strigat copilul și, de îndată, văile i-au răspuns: "Te iubesc, te iubesc! ...".

- Ține minte, i-a mai zis tatăl, așa este și în viață: dacă ești om rău, numai răutate vei întâlni, dar dacă ești om bun și te porți frumos cu ceilalți, atunci doar dragoste vei găsi, la tot pasul. Și, chiar dacă nu vei fi iubit totdeauna de către oameni, în schimb dragostea Domnului va fi mereu cu tine. Să nu uiți asta!

"Când un străin bate, caritatea îi deschide ușa ospitalității; odată intrat, îl întâmpină bucuria; odată primit, îl găzduiește omenia. Pe cel flămând, îl hrănește bunătatea; pe cel deznădăjduit, îl călăuzește credința, iar pe cel tulburat, dragostea."

(Sfântul Ambrozie)

31

22. Puterea Sfintei Cruci

Un tânăr dornic de aleasă învățătură s-a dus odată la o mănăstire, să-i ceară sfat unui bătrân călugăr:

- Părinte, dați-mi, vă rog, o carte din care să pot învăța cel mai bine cum trebuie să fie un creștin; cum trebuie să gândească, ce trebuie să facă; o carte care să-mi explice toate aceste lucruri!

Călugărul i-a spus că are o asemenea carte în chilia sa și s-a dus să o aducă, însă, după câteva clipe, s-a întors ținând în mână o cruce pe care i-a întins-o tânărului. Văzându-1 mirat, i-a spus:

- Fiule, crucea este cea mai de seamă învățătură pe care Dumnezeu i-a dat-o omului. Pentru noi, Mântuitorul S-a jertfit pe cruce, arătându-ne astfel ce înseamnă să iubești, fiindcă a făcut acest lucru din dragoste pentru oameni. Crucea înseamnă tocmai calea pe care omul ajunge la iubire, adică la Dumnezeu. Cel ce știe să-și poarte crucea, poartă cu el, în același timp, harul și iubirea Domnului. De aceea, crucea nu este o povară, ci o bucurie; când te dăruiești celui drag, nu o faci cu tristețe și cu reținere, ci cu bucurie și entuziasm.- Crucea înseamnă, deci, curaj, răbdare, dar, mai ales, dragoste.

Doreai o carte pe care să o citești cu ochii și a cărei învățătură să îți lumineze mintea. Iată, în schimb, crucea - o carte pe care o vei citi cu sufletul și a cărei învățătură îți va lumina întreaga viață.

"Crucea, izvor de tămăduire, ușa Tainelor, arma păcii, veselia sufletului meu."
(Acatistul Sfintei Cruci)

32

23. Răsplata

Într-un sat de munte, era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de luncilor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său și îi spuse:

- Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghetete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghetete.

- Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, îți-aș da banii, dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept?

N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare și-ar fi dorit asemenea ghetete, așa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară bani tatălui său. Dar și de data aceasta părintele l-a refuzat.

Când a venit și a treia zi să-i ceară bani, țăranul i-a spus:

- Uite, măi băiete -văd că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod, e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezește și se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul și pe urmă vino aici și-ți dau bani să-ți cumperi ghetetele.

N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Așa că s-a culcat pe un braț de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:

- Gata, tătucă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii?

- Nu! - a răspuns omul categoric. Ți-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod și fă ce ți-am spus!

A plecat iar băiatul, dar nu putea înțelege de unde știa tata că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind și nu l-a trezit, că altfel im se poate... Așa că, după ce s-a urcat iarăși în podul casei, s-a pus la pândă în loc să aibă grijă de grâu. A stat el preț de jumătate de ceas, cu ochii ațintiți spre tatăl său, care muncea de zor în curte, și, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăși în grădină.

- Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai banii?

- Măi băiete, după ce că ești leneș, mai ești și un mare mincinos. Nu ți-e rușine? Să știi că, dacă nici de data asta nu te duci în pod și nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nici o gheată. Ai înțeles?

Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată și a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în grămadă, a găsit ascunsă în grâu o pereche de ghetete noi nouțe, exact așa cum își dorea el.

De bucurat, s-a bucurat, cum era și de așteptat, dar, în același timp, îi crăpa obrazul de rușine pentru minciunile sale de mai'nainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus și în grădină să își ajute tatăl. Acum simțea, într-adevăr, că merită ghetetele, dar, mai mult decât atât, simțea cât de bine este să fii alături de părinți și să îi ajuți.

„Creșteți-vă copiii în învățătura și înțelepciunea Domnului! ” (Sfânta Scriptură)

24. Suflet întunecat

Într-o iarnă grea, un călugăr a plecat din mănăstire spre satul de la poalele muntelui, să vadă de sănătatea unui copil pe care boala îl ținuse la pat. La marginea pădurii, a găsit, căzut în zăpadă, un cerb mort de foame și frig, dar și-a continuat

drumul. Ajuns în casa băiatului, 1-a chemat pe tatăl acestuia și i-a spus:

- Am găsit, nu departe de aici, un cerb pe care frigul și foamea 1-au răpus. Haide să îl iei și veți avea hrană pentru o vreme!

Bucuros, omul i-a mulțumit călugărului și 1-a urmat la locul cu pricina. Lângă cerbul mort însă, zăcea acum un lup, care, găsind între timp animalul, îl devorase. Neștiind să se oprească la timp, mânat doar de o lăcomie exagerată, lupul mâncase mult mai mult decât i-ar fi trebuit și decât ar fi avut nevoie. Acum zăcea mort, ucis de propria lui lăcomie.

Văzând toate acestea, călugărul îi spuse țăranului:

- Vezi tu, unii sunt asemenea cerbului, răpuși de griji și nevoi, de lipsuri și greutate. Sufletul lor se întunecă și "îngheață" în atâtea necazuri. Aceștia uită de Dumnezeu și de cele sfinte, furați de viața grea pe care o trăiesc, când doar credința le-ar mai putea încălzi sufletul. Numai dragostea și mila lui Dumnezeu îi pot întări; nu trebuie decât să le caute, însă alții - vai de aceia! - sunt asemenea lupului. Au ce le trebuie, au chiar mai mult decât le-ar trebui și, cu toate acestea, sunt și ei morți sufletește. Trăiesc doar pentru ei, când ar putea să dea și altora. Sufletul lor este "înghețat" de egoism, întunecat de lăcomie. Vai de ei, căci păcatul lor este cu atât mai mare! Să fii copleșit de greutate este o neputință, însă să fii doborât de plăceri este o rușine! La Judecata ce va veni curând, va fi rău de sufletul îngenunchiat de greutate, dar va fi vai și amar de sufletul îngenunchiat de plăceri.

"Ispitele sunt de două feluri: sau strâmtoarele vieții încearcă inimile, vădind răbdarea lor, sau belșugul vieții devine iarăși chip de ispită. E la fel de greu, atât să-ți păstrezi sufletul neînjosit de greutate, cât și să nu ți-l jignești în situații înalte. "

(Sfântul Vasile cel Mare)

35

25. Facerea lumii

Pe un drum de munte, s-au întâlnit doi țărani. Unul dintre ei, mai răutăcios, 1-a întrebat pe celălalt:

- Am auzit că mergi des la Biserică și că te rogi mult. Dar de unde știi tu că există Dumnezeu?

Ca și când nu 1-ar fi auzit, celălalt țăran 1-a întrebat la rândul său:

- Spune-mi, crezi că vitele noastre au fost astăzi la pășune?

- Da, cu siguranță, privește pământul moale, este plin de urmele lor!

- E, acum privește și tu soarele ce tocmai a răsărit peste dealuri, privește pădurea înverzită din fața noastră, privește-te pe tine și pe oamenii din jurul tău! Toate acestea sunt urmele mâinilor lui Dumnezeu Atotputernicului și Atotțiitorului. Cum să fi fost făcute toate acestea, dacă nu din iubirea lui Dumnezeu, și pentru ce să le fi făcut El așa cum sunt dacă nu tot pentru iubire? Mai încape îndoială?

"Unicul adevăr este iubirea. Iubirea este aceea care dă viață și căldură, care inspiră și călăuzește. Iubirea este sigiliul pus creației, semnătura Creatorului. Iubirea explică lucrul mâinilor Sale." (părintele Theoklitos)

36

26. A doua șansă

După ce a trăit o viață plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinându-se zi și noapte în flăcările iadului, se ruga încontinuu:

- Iartă-mă, Doamne, am greșit, dar acum m-am lecut. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă Doamne că m-am schimbat și nu mai am pic de răutate în mine! În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger, care i-a spus:

- Bucură-te omule! Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea și vrea să-ți dea o șansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?

- Sigur că da - zise omul cu nerăbdare - sigur că m-am schimbat!

- Bine! - a mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai și vei scăpa de chinurile de aici.

Nespus de bucuros, omul a început să se cațăre pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urca, a băgat de seamă că firul se subție din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-și creadă ochilor! Mulți păcătoși se atârnaseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.

- Ce faceți?! - strigă omul speriat. Dați-vă imediat jos, o să se rupă firul și o să cad iarăși. Dați-vă jos, n-auziți?! - țipă omul cu disperare și începu să-i lovească cu picioarele, în clipa aceea, firul s-a rupt și au căzut cu toții.

- Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalți! Spune-i lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!

- Nu se poate! - i-a răspuns îngerul.

- Cum așa? Doar n-am nici o vină, firul s-a rupt din cauza lor!

- Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta și a invidiei tale. Firul acela era firul credinței și ar fi putut ține și tot iadul dacă ai fi avut încredere în cuvântul lui Dumnezeu și dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecut de egoism și că acum îți pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos și rău, firul nu te-a ținut; de aceea s-a rupt.

În viață nu va reuși cel tău, cel zgârcit și interesat doar de propria persoană. Poate că va strânge averi, dar m sufletul său cu ce se va alege?

Dar cel ce îi ajută mereu și cu dragoste pe ceilalți, acela strânge în inimă comori cerești, devenind om cu adevărat, căci om este doar cel ce trăiește pentru oameni.

"Nu fi iubitor de sine și vei fi iubitor de Dumnezeu! Nu căuta plăcerea în tine și o vei găsi în ceilalți!"

(Sfântul Maxim Mărturisitorul)

27. Copilul bine crescut

Într-un sat din câmpie, s-au întâlnit la fântână trei femei. Două dintre ele nu încetau să-și laude băieții. Cea de-a treia însă, nu spunea nimic, cu toate că avea și ea un băiat de care nu s-ar fi putut plânge. Au luat cele trei femei câte o găleată cu apă și au plecat împreună înapoi, spre casă. Pe drum, s-au întâlnit cu cei trei copii, care se jucau într-o livadă.

- Ia uite-1 pe-al meu, a zis prima femeie. E așa de puternic.

- Dar al meu, zise și a doua, e priceput la toate.

Nici de această dată, cea de-a treia femeie nu a spus nimic, însă copilul ei, văzându-și mama, s-a grăbit să vină și să ia el găleata. Ceilalți doi băieți au început

să râdă și au rămas să se joace mai departe. Acum se vedea adevărul. Din modestie, cea de-a treia femeie nu se lăudase cu feciorul său, dar, în locul ei, vorbeau faptele...

"Învață-te, fiule, să fii totdeauna simplu și fără răutate!" (Sfântul Efrem Sirul)

38

28. Timpul schimbării

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:

- Părinte, sunt destul de rău. Aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că după ce voi mai crește, voi putea să mă schimb, nu-i așa?

- Nu - i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, și i-a spus:

- Vezi acest vlăstar, știi ce este?

- Da, părinte, un puiet de brad.

-Smulge-1!

Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt, aproape cât un om.

- Acum, scoate-1 pe acesta.

S-a muncit băiatul cu pomișorul acela, dar cu puțin efort a reușit până la urmă să-1 scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:

- Smulge-1 acum pe acela.

- Dar e destul de mare, nu pot singur.

- Du-te și mai cheamă pe cineva.

Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-1 scoată.

- Acum scoateți bradul falnic de acolo.

- Părinte, dar acela este un copac mare și bătrân. Nu am putea niciodată să-1 smulgem din rădăcini, chiar de-ani fi și o sută de oameni.

- Acum vezi; fiule? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu vei avea nevoie de ajutor,

dar ferește-te să lași răul să ți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să ți-1 scoată. Nu amâna niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu.

"Degeaba tăiem crengile păcatului în afara noastră, dacă în noi rămân rădăcinile care vor crește din nou."

(Sfântul Grigorie Dialogul)

39

29. Sabia și coroana

Demult, un mare împărat a vrut să încerce înțelepciunea copilului său, moștenitorul tronului, și a așezat pe o masă coroana și sabia lui. Chemându-și fiul, i-a cerut să se gândească bine și să aleagă ce îi este mai de folos în viață. Băiatul a ales sabia.

- De ce tocmai sabia, 1-a întrebat regele?

-Pentru că prin sabie, pot câștiga și păstra coroana.

- Așa este, fiul meu, ai făcut o alegere bună. Însă ține minte: la fel este și calea pe care trebuie să o urmeze fiecare om, fie el rege sau țăran de rând: Calea Crucii, a jertfei, a dăruirii de sine. Crucea este singura armă pe care o poți folosi în viață, în războiul de toată vremea, războiul cu diavolul, cu ispitele, cu neputința și cu tine însuși. Credința înseamnă luptă. Tu ai sabia prin care poți cuceri și păstra coroana, însă Crucea o avem cu toții și numai prin ea putem primi și păstra Cerul în sufletele noastre. Să nu uiți asta, fiul meu!

"Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. . Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate. " (Sfântul Isaac Sirul)

41

30. Liniștea sufletească

La un dineu, se găsea, printre musafiri, și un ateu - om rău, lipsit de credință - care 1-a întrebat la un moment dat pe creștinul de alături:

- De unde știi tu că Dumnezeu te-a iertat pentru păcatele tale sau că îți ascultă rugăciunile, când, de fapt, nu vezi nimic din toate acestea?

- Dar tu, îl întreabă la rândul său creștinul, de unde știi dacă este zahăr în ceaiul pe care îl bei acum?

- Cum de unde? Simt gustul zahărului.

- Deci știi că este zahăr în ceaiul tău, chiar dacă nu-1 vezi. E, tot așa simt și eu dragostea lui Dumnezeu în inima mea. Sufletul meu îngreunat de păcate se simte izbăvit prin puterea Sfantului Duh. Sfânta Liturghie, Sfânta Spovedanie, rugăciunile îmi înalță sufletul ce nu-și găsește liniștea decât la Dumnezeu.

Dragostea nu o vezi cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului.

"Când am ajuns la iubire, am ajuns la Dumnezeu." (Sfântul Isaac Sirul)

31. Viața

De mult, a venit la uri călugăr, un om tare necăjit și 1-a întrebat:

- Ce este rău cu mine? De ce nu îmi găsesc liniștea? De ce nu sunt mulțumit de viața mea?

Bătrânul călugăr a luat, atunci, o sticlă și, după ce a umplut-o pe jumătate cu apă, a pus-o în fața omului și 1-a întrebat:

- Cum e această sticlă?

- Este pe jumătate goală!

- Vezi, i-a mai spus călugărul - eu o văd pe jumătate plină.

În viață, trebuie să vezi partea frumoasă a lucrurilor. Nu este greu, mai ales că în toate există ceva frumos; Dacă vom ști să privim natura, vom vedea frumusețe și

bogație. Dacă vom ști să-1 privim pe om, în adâncul lui, vom vedea bunătate și dragoste.

Privind astfel viața și oamenii, devenim noi înșine mai frumoși, mai bogați și mai buni.

"Fii totdeauna cu Dumnezeu, dacă vrei ca Dumnezeu să fie totdeauna cu tine!"
(Sfântul Ioan Gură de Aur)

42

32. Copilul și preotul

Mergând prin parohia sa, un preot l-a auzit pe un copil vorbind urât cu prietenii săi de joacă și înjurând. Oprindu-se, l-a întrebat:

- Dacă cineva ar vorbi în limba engleză, ce ai crede despre el?

- Că este un englez, a răspuns băiețelul.

- Dar dacă cineva ar vorbi în limba spaniolă?

- Ar fi un spaniol, desigur.

- Nu crezi că este la fel și cu cel care vorbește "limba" lui Dumnezeu? Un creștin spune doar lucruri frumoase și folositoare. De la omul rău, dimpotrivă, nu auzi decât vorbe urâte, înjurături și minciuni. Cum este sufletul omului, așa sunt și vorbele sale.

Fii atent ce spui, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge între cei a căror limbă o vorbești! Poți ajunge între păcătoși și diavoli sau între îngeri și sfinți.

"Omul este o corabie mică, în care se află lei și balauri, otravă și răutate, cărări bolnave și prăpăstii fără sfârșit. Dar tot acolo este și Dumnezeu, sunt și îngerii, viața și împărăția Domnului, lumina și Apostolii, cetățile cerești și comorile de har: acolo, în sufletul omului, sunt toate." (Sfântul Macarie)

43

33. Criminalul

La începutul primului război mondial, pe vârful unui munte, se afla cea mai temută închisoare. Nimeni nu reușise să evadeze vreodată de acolo, în general, cei trimiși aici erau fie condamnați la moarte pentru crime sau jafuri deosebit de grave, fie ispășeau o pedeapsă foarte mare. Deși era atât de bine păzită, într-o seară un criminal a scăpat. Toată noaptea gardienii l-au hăituit cu câini, însă, spre dimineață, i-au pierdut urma într-o pădure.

Fugarul, obosit după atâta goană, a văzut într-o poiană, o luminiță la fereastra unei case. Desigur că acolo putea găsi ceva de mâncare și haine. Cu disperare, a năvălit în odaia mică, unde o imagine cu totul neașteptată îl ținut în loc: o tânără femeie plângea lângă un copilăș micuț, care, de asemenea, scâncea. Pe masa goală, un rest de lumânare lăsa în mica încăpere o lumină slabă, în care se vedea, totuși, chipul palid și slăbit al femeii.

Parcă trezit dintr-un coșmar, evadatul o îndemnă pe tânăra mamă să nu se sperie, se așeză alături și o întreabă ce probleme o fac atât de nefericită. Aceasta, printre lacrimi, i-a răspuns că soțul ei a murit pe front, că nu mai are nici un ban și că, de foame și frig, copilășul s-a îmbolnăvit.

- Lasă femeie, îi spuse pușcăriașul, o să te ajut eu.

- Nu vreau să furi pentru mine și nici să sufere cineva nu doresc.
- Nu-ți face griji, nu va suferi nimeni! - i-a răspuns omul și a luat-o pe femeie cu el. Când au ajuns împreună în fața poliției, aceasta 1-a întrebat mirată:

- Ce faci?

- Lasă, ți-am spus că n-o să sufere nimeni. Vino!

Intrând cu ea în clădirea poliției, omul s-a predat, iar când șeful poliției a venit să vadă cu ochii lui dacă pericolul pușcăriaș este, în sfârșit, prins, acesta îi spuse:

- Femeia aceasta m-a găsit în casa ei, când încercam să fur câte ceva și m-a adus aici. Dă-i recompensa pusă pe capul meu, o merită!

Cu lacrimi de recunoștință în ochi, femeia n-a mai spus nimic. Era o recompensă foarte mare, deoarece puțini credeau că cineva 1-ar putea prinde și preda pe criminal. Bucuros că îl avea acum prizonier, șeful poliției a plătit imediat femeii suma enormă, după care 1-a trimis pe fugar înapoi la închisoare, sub pază strictă.

După câteva zile, însă, femeia, cerând o audiență la directorul pușcăriei, i-a povestit acestuia totul, așa cum se întâmplase cu adevărat. Uimit de bunătatea deținutului său, cu ocazia Sfântului Crăciun ce se apropia, directorul 1-a grațiat, căci era obiceiul ca, o dată pe an, să fie eliberat pușcăriașul care s-a purtat cel mai bine. Timpul a dovedit că omul acela se schimbase cu adevărat, căci niciodată nu a mai făcut ceva rău.

Oamenii trebuie să se ajute unii pe alții. Nu te ajuți pe tine decât ajutându-i pe ceilalți. Dumnezeu vede cu ce preț cauți binele altora și nu pe al tău. Dacă un asemenea om - cu lanțuri la mâini și la picioare, obosit și dornic de libertate, ce nu ducea cu sine decât o groază de păcate - a putut să o ajute pe femeia aceea, cu atât mai mult noi îi putem ajuta pe cei din jurul nostru. Să ne rugăm la Dumnezeu să ne dea ocazii de a face bine, fiindcă binele îl putem face cu siguranță. Și nu e zi, fără să nu se ivească un asemenea prilej. Nu trebuie decât să-1 vedem.

"Nu dărui celorlalți după cum merită, ci după cum au nevoie." (Sfântul Ioan de Kronstadt)

44

34. Taina Sfântului Botez

Într-o zi, un sectant, om rătăcit de la dreapta credință, a vrut să-1 contrazică pe un preot, spunându-i:

- Chiar dacă în Biblie Mântuitorul spune să ne botezăm, eu nu cred j că e bine să-i botezăm pe copii, ci doar pe oamenii mari. Trebuie să aștepti ca cei mici să crească și de-abia atunci să îi întrebi dacă vor sau nu să fie botezați. Doar așa, ca oameni în toată firea, pot hotărî cu adevărat. Cum puteți voi, ortodocșii, să-i botezați pe copii?

- Spune-mi, îi zise preotul, după ce îl ascultă cu răbdare, știu că dumneata ai copii; când erau mici, i-ai dus la doctor să îi vaccineze?

- Da, îi răspunse omul.

- De ce nu ai așteptat să crească și să-i întrebi mai întâi dacă vor sau nu să fie j vaccinați? - îl mai întrebă preotul pe om.

- Fiindcă nu vroiam să se îmbolnăvească și știam că e bine pentru ei.

- E, vezi, tot așa și noi știm că Sfanțul Botez este bun pentru copii și nu avem de ce aștepta. Așa cum vaccinezi un copil micuț, ca să nu se îmbolnăvească trupul lui fragil, tot așa îl și botezi, pentru a nu se "îmbolnăvi" sufletul lui tânăr. Prin puterea Duhului Sfânt, prin harul Său, coborât astfel peste prunc, acesta e un om nou,

pregătit pentru o viață nouă și luminoasă: viața creștinească.

Sectantul plecă ochii rușinat și se îndepărtă, gândindu-se la cele spuse de preot. Deși sunt unii care nu cunosc dreapta credință, sau știu prea puține, preotul îi poate învăța, îi poate călăuzi prin desișul acestei vieți încărcate de greutate și păcate, scoțându-i la limanul mântuirii. Omul trebuie să își asculte preotul, duhovnicul și să se gândească la cele spuse de acesta.

"Turma lui Hristos se păstorește cu fluier asul, nu cu bățul, adică cu blândețe, nu cu asprime. Se păstorește mai mult cu exemplul vieții preotului, nu numai cu predica de la amvon." (părintele Paisie Olaru)

45

35. Cele două vâsle

Demult, trăia un bătrân, om cu fiica lui Dumnezeu, ce-și câștiga traiul trecând călătorii, cu barca sa, de pe un mal pe celălalt al unui râu.

- Într-o zi, în timp ce moșul îl trecea cu barca pe un tânăr, acesta observă că pe fiecare vâslă este ceva scris și întrebă:

- De ce ai scris pe o vâslă "credință" și pe cealaltă "fapte bune"?

- Fiindcă acestea două mă conduc în viață, răspunse bătrânul.

- Nu cred că omul are nevoie de amândouă, spuse cu îndrăzneală tânărul. Este de ajuns doar una după care să îți călăuzești viața: dacă faci fapte bune, ești de folos celorlalți, dacă ai credință, îți ești ție însuși de folos.

Bătrânul nu a spus nimic, dar a început să vâslească cu o singură vâslă. Barca nu a mai avansat nici un pic, învârtindu-se în loc. În felul acesta a înțeles tânărul ce-a vrut să spună omul: că acela cu suflet curat, adică luminat de credință, va avea și o viață curată, adică încărcată de roadele bunătății și milei creștinești. Cum este sufletul omului, tot așa îi este și viața.

Credința fără bunătate nu este decât ipocrizie. Cel cu adevărat credincios îl iubește pe Dumnezeu, iubindu-i pe oameni. Faptele bune și credința sunt cele două aripi cu ajutorul cărora sufletul nostru se înalță spre Dumnezeu. Cu o singură aripă nu poți zbura!

"În fapte se arată credința. Credința fără fapte nu există." (Sfântul Simeon Noul Teolog)

46

36. Sfânta Biserică

Dorind să-1 contrazică, un necredincios îi spuse unui creștin:

- Voi, creștinii, spuneți că Dumnezeu este oriunde. Dacă este așa, de ce te mai duci la Biserică, să ascuți predica, când oricum îl vedem peste tot.

- Așa este, pe Dumnezeu, cei cu credință îl văd peste tot și prin toate, însă privește! Chiar dacă aerul este încărcat pretutindeni cu vapori de apă, aceștia nu-ți astâmpără setea și, de aceea, mergi la fântână. La fel și noi, creștinii, mergem la Biserică așa cum tu mergi la fântână. Tu îți astâmperi setea trupului cu apa proaspătă și rece a fântânii, noi ne astâmpărăm setea sufletului cu apa dătătoare de viață veșnică: Cuvântul lui Dumnezeu.

"Biserica este o corabie, iar creștinii care merg la Sfânta Biserică și intră în ea sunt izbăviți din furtuna păcatelor." (Sfântul Nicodim)

47

<titlu37. Înțelepciunea călugărului

Odată, un domnitor renumit pentru mintea sa luminată, a aflat că, departe, într-o mănăstire retrasă, trăiește un călugăr bătrân, om de o rară înțelepciune, și, dorind să vadă el însuși cât de adevărată este această veste, se duse neîntârziat în acel sfânt lăcaș și ceru să-1 vadă pe călugăr.

Când acesta veni supus și smerit, domnitorul, vrând să-1 încerce într-o situație mai puțin obișnuită, îi spuse:

- Părinte, pot să te întreb ceva?
- Desigur, Măria-ta, întreabă-mă!
- Vezi, deja te-am întrebat.
- Iar eu deja ți-am răspuns.
- Ce mi-ai răspuns?
- Dar tu ce m-ai întrebat?

Văzând înțelepciunea acestuia, domnitorul a petrecut, de atunci, mult timp împreună cu bătrânul călugăr, care, pentru povețele sale, era mereu prețuit și căutat atât de boieri, cât și de cei simpli și umili, ce veneau de departe pentru sfaturile sale folositoare, izvorâte din credința și înțelepciunea sa.

"Înțelepciunea este izvor de viață. (Sfânta Scriptură)

38. Trupul și sufletul

Doi oameni stăteau de vorbă. Unul dintre ei era bogat, dar nu avea credință. Era mereu preocupat să nu-i lipsească nimic lui și familiei sale. După aceea, prietenul său 1-a întrebat:

- Spune-mi, dacă ai avea doi copii, dar 1-ai hrăni doar pe unul, pe celălalt chinându-1 foamea, ar fi drept?

- Bineînțeles că nu, a răspuns .bogătașul.

- Dar dacă 1-ai îmbrăca tot pe acela, în timp ce al doilea ar tremura de frig, cum ar fi?

- Ar fi, desigur, o nedreptate.

- Și atunci, dacă tu singur spui că așa ceva este o nedreptate, de ce procedezi m felul acesta?

- Cum? - se indignă omul. Pe copiii mei îi tratez la fel, le arăt aceeași dragoste. De ce spui așa ceva?

- Nu m-am referit la copiii tăi, ci la alți doi frați buni, de care tu ar fi trebuit să ai grijă de-a lungul întregii vieți: sufletul și trupul tău. Iar tu nu ești drept cu acești frați. Te ocupi doar de unul, neglijându-1 cu totul pe celălalt.

Aveți haine frumoase și sunteți bine hrăniți, tu și ai tăi, dar sufletul de ce are nevoie, nu vă întrebați? El nu poate purta decât haina credinței, de care tu nu te-ai îngrijit și nu se poate hrăni decât cu dumnezeiasca învățătură, cu dragoste și milă. Deci, nu uita de celălalt frate, fiindcă trupul și sufletul sunt ca doi frați buni, de nedespărțit. Unul nu poate trăi fără celălalt, îngrijește-i pe amândoi și atunci vei fi, cu adevărat, drept și fericit. Ferește-te să fii asemenea păcătosului care trăiește doar cu

trupul în timp ce sufletul îi este mort.

"Nimic nu este mai mare ca omul cu Dumnezeu
și nimic mai mic ca omul fără Dumnezeu. " (Sfântul Tihon)

48

39. Cine-i drept înaintea Domnului?

Demult, un om 1-a întrebat pe un bătrân călugăr:

- Părinte, cine-i drept înaintea lui Dumnezeu? Am auzit povestindu-se despre o mare minune: un om care putea să zboare, să se înalțe singur în văzduh. Este acesta semn că-i drept înaintea lui Dumnezeu, asemenea sfinților?

- Nu, fiule, nici vorbă!

- Dar am auzit povestindu-se și despre un om ce putea să meargă pe apă. Este acesta drept înaintea lui Dumnezeu?

- Nici acesta?

- Dar atunci, cine este drept?

- Este cel ce-și duce viața liniștit, în credință și în frică de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, atunci ne-ar fi dat aripi.

Rostul nostru este de a fi buni creștini. Pentru a fi sfânt nu trebuie să te înalți văzduh cu trupul; doar sufletul să ți se înalțe spre cer prin rugăciuni și fapte bune. Nici nu trebuie să mergi pe ape; dar sufletul tău să rămână mereu deasupra păcatelor și să nu se afunde în ele. Doar așa, cu un suflet curat poți avea o viață curată. Doar așa, te poți chema bun creștin și poți spera în mântuire. Cel drept se va cunoaște, astfel, după viața sa liniștită și după traiul cumpătat. Iar acel om va fi drept și înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

"Îi cinstim pe sfinți, imitându-i. " (Sfântul Ioan Gură de Aur)

50

40. Căința păcătosului

La marginea unui râu, un țăran rău vroia cu orice chip să scape de câinele] au, deși acesta era un animal bun și recunoscător. Luându-l în brațe, 1-a aruncat în apă, crezând că animalul se va îneca și astfel va scăpa de el. Însă bietul câine a înotat cu greu până la mal, după care s-a așezat cuminte la picioarele stăpânului său. Acesta, supărat că nu reușise, 1-a împins înapoi în apă, dar câinele a ieșit iar. De-a dreptul furios, țăranul a ridicat din nou animalul în brațe, dar vrând să-1 arunce cât mai departe, a alunecat pe malul noroios și s-a prăvălit cu tot cu câine în apă. Neștiind să înoate, a început să țipe și să se zbată. Când să se ducă cu totul la fund, a simțit cum cineva îl apucă de gulerul hainei și îl trage încet spre mal. Scos din apă mai mult mort decât viu, ud tot și speriat, omul a înțeles că i-a scăpat viața toc-1 mai câinele pe care încercase să îl omoare. Rușinea i-a cuprins sufletul. I-a mulțumit lui Dumnezeu că au scăpat amândoi cu viață, după care și-a mângâiat cu recunoștință câinele atât de credincios și au plecat împreună spre sat. În sinea sa, omul ajurat să nu mai dorească niciodată răul vreunui suflet.

"Faptele săvârșite de oameni sunt de trei feluri: conform firii, mai prejos de fire și mai presus de fire. Firească este pacea, împotriva firii este dușmănia și mai presus de fire, sunt iertarea și binele dezinteresat. " (Sfântul Atanasie cel Mare)

41. Minunea Nașterii Domnului

În seara de Crăciun, un tânăr 1-a întrebat pe tatăl său:

- Tală, nu înțeleg cum de L-a născut Maica Domnului pe Mântuitor fără stricăciune, fără durere? Duminică, la predică, părintele a spus că trupul Maicii Domnului a rămas neatins de păcat, în mod miraculos, atât înainte de Naștere, cât și în timpul Nașterii și după aceea.

- Băiete - i-a răspuns tatăl - pentru Dumnezeu totul este cu putință. Nașterea Mântuitorului este ceva miraculos, o minune unică. Minte omului nu poate cuprinde totul, dar ceea ce spui nu-i greu de crezut. Uită-te la lumina soarelui, care ajunge la noi prin fereastra închisă. Lumina trece prin geam, dar strică ea geamul cu ceva? Tot așa, Domnul Iisus, Lumina Vieții, S-a întrupat pentru noi, trecând prin trupul sfânt al Născătoarei de Dumnezeu, fără stricăciune. Iar noi, la rândul nostru, îl putem primi pe Iisus, în sufletele noastre. Chiar dacă puterile trupului omenesc nu sunt prea mari, chiar dacă ascuțimea minții noastre nu este nici ea infinită, în schimb dragostea din sufletele noastre poate cuprinde totul. Poate, chiar, schimba totul.

"Maica Domnului nu L-ar fi putut purta pe Cuvântul lui Dumnezeu în trup, dacă nu ar fi primit mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inimă."
(părintele Kailistos Ware)

42. Taina Sfintei Cununii

O femeie necăjită a venit la un preot să-i ceară sfat:

- Vă rog, părinte, ajutați-mă cu un sfat. N-am înțelegere în casă. Bărbatul meu cheltuiește mai mult decât câștigăm. Uneori bea, alteori ne certăm. Datoriile cresc, iar noi și copiii trăim tot mai rău.

- Lasă femeie, o să vorbesc eu cu el.

După câteva zile, preotul se întâlnește pe drum cu bărbatul femeii și îl întreabă:

- Cum o mai duci, fiule?

- Destul de greu, părinte.

- Dar, din câte știu eu, femeia ta este harnică, nu?

- Așa e, părinte, slavă Domnului, mi-a dat femeie bună, nu mă pot plânge.

- Atunci, care este problema?-

Încurcat, omul nu a mai știut ce să răspundă, dar preotul i-a spus:

- Vezi pasărea ce zboară chiar acum pe deasupra casei tale?

- Da, părinte.

- Căsătoria este și ea, fiule, tot ca o pasăre, iar bărbatul și femeia sunt cele două aripi. Dacă nu bat amândouă odată aerul, pasărea nu poate zbura. Oricât s-ar strădui una, fără ajutorul celeilalte nu poate face nimic. Caută să îți ajuți nevasta și copiii, căci doar așa te poți numi om. Mulțumirea ta depinde de mulțumirea familiei tale.

Recunoscător pentru sfat, bărbatul a plecat mai departe, iar, în gând, îi stăruiau cele spuse de preot.

"Dragostea toate le îndură, toate le crede, toate le nădăjduiește." a

(Sfânta Scriptură)

43. Puterea rugăciunii

Într-o zi, s-au întâlnit într-o bibliotecă trei creștini. Pătrunși de frumusețea cărților pe care le citeau, nici nu au observat când s-a făcut seară. Când doar ei mai rămăseseră în bibliotecă, au început să discute aprins despre ceea ce citiseră peste zi. Deodată, lumina s-a stins și au rămas cufundați în întuneric. Unul dintre ei zise:

- Hai să ne rugăm. Să spunem fiecare "Tatăl nostru" și poate Dumnezeu se va îndura de cel care se roagă mai frumos și lumina se va aprinde.

Ceilalți doi au fost imediat de acord. Primul a început să se roage. Ruga sa a fost atât de frumos spusă, dar camera a rămas în continuare în întuneric. Atunci, s-a rugat și al doilea. Rugăciunea lui nu putea să nu te impresioneze. Cuvintele veneau din suflet, spuse cu multă evlavie, dar lumina a rămas tot stinsă, în sfârșit, a început și cel de-al treilea să-și spună rugăciunea. Doar că, în timp ce rostea cuvintele cu smerenie, liniștit și cu grijă, s-a ridicat de la masa unde se aflau cu toții, a plecat încet, pe băjbăite spre intrare, a găsit tabloul electric, a schimbat siguranța și s-a întors, în timp ce el își încheia rugăciunea, spunând "Amin!", întreaga încăpere fu inundată de lumină. Apropiindu-se de prietenii săi, nedumeriți, le spuse, arătându-le Biblia de pe masă:

- Mai devreme, citeam din Sfânta Scriptură. Când s-a stins lumina, eram tocmai la versetul care spune: "Mântuirea și rugăciunea nu stau în vorbe. "

44. Cele două grăunțe

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:

- Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui.

Dar, în clipa aceea, o cioară a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere, în schimb, fratele său de sub brazdă încolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt și roadă lui multă.

Astfel, speranța și smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viață, în timp ce mândria 1-a costat scump pe primul. Greutățile vieții nu trebuie să ne sperie și să ne descurajeze, căci Dumnezeu vede suferința și credința noastră și ne va răsplăti negreșit. Cu speranță și rugăciune, putem trece peste orice obstacol al vieții, însă cei a căror inimă este plină de ei înșiși, în care nu mai este loc și pentru Dumnezeu, adică pentru iubire, pentru speranță și încredere, aceia sfârșesc, asemenea primului grăunte, în ghearele păsării negre - diavolul.

"Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har.

(Sfânta Scriptură)

45. Cheia potrivită

La un călugăr a venit o femeie să-i ceară ajutorul, fiindcă nu avea înțelegere în casă.

- Ce-ai făcut în această situație, a întrebat-o călugărul?
- Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l.
- Când ați avut iar probleme, ce-ai mai făcut?
- Același lucru, i-a răspuns din nou femeia. I-am reproșat și l-am certat. Și de fiecare dată am făcut la fel.

Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei și dându-i una femeii a rugat-o să deschidă ușa din fața lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie.

- Poate n-ai știut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!

Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide.

- Părinte, dați-mi toată grămada de chei și aflu eu care-i cea potrivită - l-a rugat aceasta. Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns:

- Acum înțelegi ce-am vrut să-ți dovedesc? Cum nu poți tu deschide acea ușă cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot așa nu poți deschide sufletul bărbatului tău cu aceeași vorbă de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită și, dacă o vei găsi, sigur vei putea deschide!

"Învățăturile date cu forța nu pot dăinui în suflete, pe când învățăturile primite în suflet cu plăcere și cu bucurie rămân de-a pururi. " (Sfântul Vasile cel Mare)

55

46. Cei doi vecini

Un țăran cam rău la suflet a găsit într-o zi pe pășunea sa vaca vecinului. Mânios, omul a luat animalul la bătaie, după care l-a legat și l-a dus înapoi, spunându-i vecinului său:

- Dacă mai găsec o singură dată vaca ta la mine-n grădină, să știi că o bat și mai rău, ai auzit?

A doua zi însă, vecinul cel dintâi găsi și el, în bătătura sa, două oi ale celui alt, ce se strecuraseră printr-o spătură a gardului. S-a apucat omul și a reparat gardul, după care a luat frumos oile și le-a dus stăpânului lor, celui crud, spunându-i:

- Am găsit la mine-n curte două dintre oile dumitale. Le-am adăpat și ți le-am adus acasă. Dacă am să le mai găsec și altă dată în curtea mea, să știi că am să fac la fel: am să le port de grijă și am să ti le aduc nevătămate.

- Îți mulțumesc - i-a răspuns țăranul - puteai să faci la fel ca muie, dar acum îmi dau seama că eu am greșit. Vei vedea că a doua oară nu se va mai întâmpla! Și, într-adevăr, țăranul s-a ținut de cuvânt.

Când vrei să-i arăți cuiva că a greșit, nu trebuie să o faci cu răutate, ci cu blândețe și răbdare și, atunci, cu siguranță, vei reuși.

"Învățătura din constrângere nu e făcută să rămână, dar cea care pătrunde în suflet prin dragoste și bunăvoință, aceea rămâne acolo pentru totdeauna. "

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

56

47. Puterea jertfei

Într-o seară, la un han, doi călători vorbeau despre drumul lung pe care îl lai aveau de străbătut, cinstindu-se cu un pahar de vin. Deodată, lumea afară începe să țipe. Alarmați, cei doi stranii ies în uliță, unde văd o casă cuprinsă de flăcări, iar alături o femeie țipând:

- Copilul meu, copilul meu este în casă!

Fără să stea pe gânduri, unul din cei doi călători intră printre flăcări și, după ceva timp, iese cu pruncul în brațe. Femeia îi mulțumește cu lacrimi în ochi, în timp ce lumea îl privește cu admirație, pentru fapta sa. În tot acest timp, prietenul său nici nu se mișcase, ci aștepta liniștit în fața hanului, întorși amândoi la masă, acesta îi spune:

- Ești nechibzuit. Puteai să mori, ce te-a făcut să-ți riști viața?

- Am sărit în flăcări pentru a salva copilul. N-am făcut nimic deosebit. Dacă te uiți cu atenție în jurul tău, vezi că toate se jertfesc unele pentru altele: până și grăunțele din pământ putrezește pentru ca din el să răsară o plantă nouă, o mlădiță care să ducă viața mai departe, mama își sacrifică tinerețea pentru a-și crește copiii și a-i educa, soldatul moare apărându-și țara și așa mai departe; toate trăiesc unele pentru celelalte.

- Bine, dar dacă ai fi murit și tu, ce realizai?

- Atunci, poate că aș fi fost și eu asemenea grăuntelui...

Lumea toată este călăuzită de exemplul Mântuitorului Care S-a jertfit pe Cruce pentru mântuirea noastră. Omul trebuie să urmeze și el acest exemplu fără de cărei viața nu are sens. Cel cu sufletul curat caută binele celorlalți și nu pe al său; se roagă pentru toți și nu pentru sine; deci, prin tot ceea ce face, trăiește pentru ceilalți, nu doar pentru el însuși.

"Gând vă veți curăța sufletele voastre,

atunci ele vor străluci și se vor împărtăși de prezența lui Dumnezeu și de dumnezeiasca și cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca niște oglinzi curate, îndreptate spre lumina dumnezeiască și vor putea primi și ele strălucire. "

(Sfântul Dionisie Areopagitul)

57

48. Prețul lucrurilor

Un om avea un băiat tare leneș. Atât de leneș, că nu făcea nimic toată ziua, dar știa să ceară bani de la părinți ca să-și cumpere dulciuri și i jucării. Dar, într-o zi, tatăl său a hotărât să-1 lecuiască și, când băiatul a venit iarăși să-i ceară bani, i-a spus:

- Fiule, eu ți-aș da banii aceștia, dar mă tem că tu nu știi să-i prețuiești. Nu știi valoarea lor și îi cheltuiești fără rost.

- Cum să nu, tată? Știu foarte bine că banii se câștigă greu și nu îi voi mai risipi.

Dar în timp ce băiatul tot încerca să-și convingă părintele să-i dea bancnota după care îi scăpărau deja ochii, tatăl său a aruncat-o deodată în soba aprinsă. Băiatul a rămas locului, mut de uimire, neînțelegând de ce a făcut tatăl său acest lucru.

- Acum să știi că ești pedepsit! - a mai spus tatăl. Pleacă din casa mea și să nu te mai întorci până nu vei fi și tu în stare să câștigi un ban.

Băiatul nu a mai avut ce face și s-a dus la brutarul din colțul străzii, rugându-1 să-1 primească ucenic. O săptămână întreagă a muncit cărând sacii cu făină, frământând coca și trebăluind prin brutărie. Când se împlini o săptămână, brutarul îi dădu o grămadă de bani.

Fericit nevoie mare, băiatul s-a întors acasă.

- Tată, tată - a strigat el, intrând val-vârtej - am câștigat și eu bani. Uite bancnotele astea! Uite ce multe sunt și doar eu am muncit pentru ele, nimeni nu mi le-a dat pe degeaba!

- Bravo fiule, i-a zis tatăl. Ia dă-mi-le și mie să văd câte sunt...

După ce le cercetă cu luare-aminte, tatăl le aruncă imediat în foc. De data aceasta, băiatul a sărit ca ars, băgându-și mâinile în flăcări să scoată banii pentru care muncise atât.

- Vezi fiule, de-abia acum știi valoarea banilor. Și doar cine le cunoaște valoarea știe cu adevărat și cum să-i cheltuiască - îi mai spuse tatăl cu dragoste.

"Viața este muncă și numai munca îi dă omului dreptul de a trăi: Apa curgătoare dă viață, cea stătătoare devine otrăvitoare." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

59

49. Cei patru ucenici

O dată, patru ucenici au vrut să se întreacă. Zis și făcut. S-au așezat toți într-o încăpere și au decis ca, timp de trei zile, nici unul să nu spună o vorbă, ca astfel să-și încerce răbdarea și puterea de concentrare. Dar, spre seară, când a început să se întunece, unul nu s-a mai putut abține și a zis:

- Să aprindă cineva lumina!

- Ce faci, nu trebuia să tăcem? - 1-a întrebat nedumerit al doilea.

- Proștilor, de ce ați vorbit? - se repezi al treilea să-i dojenească.

- Ehe, doar eu am tăcut! - se lăudă cu îngâmfare cel de-al patrulea.

Fiecare ucenic a căzut pradă câte unei ispite: graba, neîncrederea, mânia și mândria - cele patru ispite care încearcă pe oameni în tot ceasul. De aceea, răbdarea este cel mai bun tovarăș de drum în viață, îți trebuie răbdare să muncești, să înveți, să te rogi ... îți trebuie răbdare și să iubești.

"Unde nu este răbdare, nu este nici iubire." (Sfântul Grigorie Dialogul)

60

50. Risipitor sau zgârcit?

Se povestește că un bărbat și femeia sa au venit la un preot să-i ceară sfat femeia își acuza omul că este prea risipitor, în timp ce bărbatul o muștra pe nevastă că este prea zgârcită. Uitându-se la ei, preotul le-a arătat deschisă și i-a întrebat:

- Dacă mâna mea ar fi mereu astfel, mi-ar mai fi ea la fel de bună?

- Nu, părinte!

Preotul a strâns atunci puternic pumnul și, ținându-1 așa, i-a întrebat:

- Dar dacă mâna mea ar fi mereu astfel, mi-ar fi de ajutor?

- Bineînțeles că nu, părinte.

- E, atunci mai gândiți-vă la asta și o să vedeți care are dreptate!

"Tot ce întrece dreapta măsură e vătămător. Nici prea mult, nici prea puțin!"
(Avva Moise)

61

51. Adevăr sau minciună

Un tânăr 1-a întrebat pe duhovnicul său:

- Aș vrea să cunosc cât mai multe despre credință și religie. Am citit multe cărți, dar nu știu care sunt adevărate și care nu. Unele spun într-un fel, celelalte altfel, eu ce să mai cred?

- Fiule, cea mai mare ispită este cea care îți încearcă credința cu tot felul de ic frumos spuse, dar golite de duh. Ți-ar plăcea ca cineva să-ți dăruiască un măr tare: moș, dar când vrei să-1 mănânci să vezi că înăuntru-i tot viermănos și stricat? Ar: fi mărul acela bun de ceva? Așa sunt și unele cărți: țin mintea ocupată cu tot felul de idei, dar nu hrănesc și sufletul.

Citește cât mai mult, dar caută să fii asemenea albinelor, ce trec din floare în floare și culeg doar nectarul, nu și alte lucruri inutile. Culege și tu, la rândul tău, nectarul căiților, caută ce-i folositor în ele și, de vei ști să găsești adevărul în cărți, vei ști să-1 găsești și în viață.

Păgânii spun că religia, credința nu este logică. Dar, de fapt, credința este mai presus de logică. Minte noastră judecă după cele lumești și nici pe acestea nu-i în stare să le cuprindă. Cele cerești nu pot fi găsite astfel. Nu căuta cu mintea ceea ce trebuie să cauți cu sufletul, fiindcă cele ale sufletului numai cu sufletul le poți afla. Și ține minte: degeaba citești despre credință, dacă nu trăiești în credință!

"Fără Dumnezeu nu este posibil a-L cunoaște pe Dumnezeu. " (Sfântul Irineu)

61

52. Ajutor dezinteresat

Într-o seară, un tânăr se întorcea acasă. Dar, din cauza întunericului ce se lăsase, s-a împiedicat de un bolovan și, căzând, s-a lovit destul de tare. Supărat foc, a plecat mai departe, dar un gând nu-i dădea pace. Ce căuta ditamai bolovanul în mijlocul drumului și cum de nu 1-a văzut la timp? Aoleu, dar dacă mai trec și alți oameni și pățesc la fel ca el? Chiar în acea clipă, tânărul s-a oprit și, cu toate că se lovise destul de tare și se grăbea să ajungă acasă, a făcut cale întoarsă până la bolovanul cu pricina pe care 1-a împins la marginea drumului. Acolo putea să stea oricât, că nimeni nu s-ar mai fi împiedicat de el. De-abia acum, tânărul nostru a plecat liniștit și mulțumit spre casă. Rana pe care i-o pricinuisse căzătura îl durea parcă mai puțin acum, când știa că i-a scăpat, poate, și pe alții de la o suferință ca a lui.

Să știi să te gândești și la ceilalți, înseamnă să știi să trăiești. Bucuriile celor de lângă noi trebuie să fie și bucuriile noastre, iar durerile și necazurile lor, trebuie să ne doară și pe noi. Decât să ne purtăm fiecare de grijă, mult mai bine ar fi dacă fiecare ar avea grijă de ceilalți.

Te-ai întrebat vreodată dacă n-ai trecut chiar tu pe drumul acela de pe tânărul a dat la o parte bolovanul? Fără să îl cunoști,1 fără să te cunoască, fără să aștepte vreo mulțumire, omul acela ți-a făcut un bine.

"Dragostea - rădăcina și izvorul binelui. " (Sfântul Ioan Gură de Aur)

62

55. Câinele și pisica

Odată, un om stătea liniștit la masă, ospătându-se cu poftă din felurile pregătite.

La picioare, s-a așezat câinele său. Uitându-se în ochii omului, câinele își spunea:

"Dă, Doamne, să mănânce cu poftă stăpânul meu și, după ce s-o sătura, să-mi dea și mie o bucățică!"

În acest timp, s-a apropiat și pisica. Privindu-1 pe om cum mănâncă și gudurându-se pe lângă el, își spunea în sinea ei:

"Dă, Doamne, să orbească stăpânul meu, doar o clipă, să-i pot fura mâncarea!"

Câinele aștepta să primească tot ce omul s-ar fi îndurat să-i dea, cunoscând bunătatea stăpânului său. Pisica însă pândea orice moment să poată fura, lăcomia îndemnând-o să nu se mulțumească cu ceea ce ar fi primit.

Așa este și în viață. Unii dintre prietenii care ne înconjoară sunt asemenea câinelui, adică fideli și devotați, răbdători și sinceri. Alții însă sunt asemenea pisicii: oricând cu un zâmbet pe buze, dar mereu cu răutate în suflet, așteptând doar prilejul să fure și să profite de pe urma ta.

Când ai în preajma ta prieteni adevărați, bucură-te pentru ei și pentru prietenia voastră; când vezi însă că de tine se apropie și cei asemenea pisicii, nu-i goni și nu te purta cu ei așa cum ar merita, ci roagă-te pentru ei și încearcă, prin bunătatea ta, să îi laci și pe ei mai buni.

"Suferiți de pe urma unui om rău? Iertați-l, ca să nu fie astfel doi oameni răi!"
(Fericitul Augustin)

63

54. Pentru un sac de bani

În timpul unui război, un colonel a fost rănit grav și dus de urgență la cel mai apropiat spital, unde a fost îngrijit cât se poate de bine. Dar, după un timp, acesta observă că la celălalt capăt al salonului, se aflau două paturi cu bolnavi de care nimeni nu se apropia, nici măcar vreun doctor. O singură călugăriță stătea mereu cu ei și îi îngrijea cu multă dragoste, căutând să nu le lipsească nimic și rugându-se neîncetat, întrebând de ce sunt bolnavii de la capătul salonului atât de izolați, colonelul a rămas mut de uimire, aflând că oamenii aceia suferă de o boală fără leac și că în scurt timp vor muri. Nimeni nu se apropia de bolnavi de teamă să nu se molipsească.

- Bine - a mai întrebat colonelul - dar călugărița care stă mereu împreună cu ei și îi îngrijește?

- Desigur că era sănătoasă - i-a răspuns un doctor, dar acum s-ar putea să se fi îmbolnăvit și ea. Noi n-am lăsat-o să se apropie, dar ea a insistat spunând că cineva trebuie să-i îngrijească și pe oamenii aceia.

- Doamne, a mai exclamat colonelul, n-aș face așa ceva nici pentru un sac plin cu bani.

Din celălalt capăt al salonului, călugărița 1-a auzit și, întorcându-se spre colonel, i-a răspuns liniștită și cu zâmbetul pe buze:

- Nici eu n-aș face acest lucru pentru un sac cu bani. Îl fac însă pentru o răsplată mult mai mare. Pentru mulțumirea pe care o citesc în ochii acestor oameni sărmani pe care pot să îi ajut și pentru răsplata pe care ne-o va da Dumnezeu fiecăruia dintre noi, după meritul nostru.

"Ești desăvârșit atunci când, în locul tău, îl preferi pe aproapele. "
(Avva Iacov)

64

55. Harnicul și leneșul

Într-o dimineață, un băiat s-a dus la bunicul său și l-a întrebat:

- Bunicule, mereu spui că trebuie să fugim de păcate, dar cum să mă feresc eu de ispite?

- E, nepoate, ia spune-mi tu mie, dacă un om ar vrea să vâneze o pasăre și vedea chiar deasupra sa una zburând, iar ceva mai încolo, o alta stând pe creanga unui pom, în care din ele crezi că ar trage cu pușca?

- Bineînțeles, bunicule că vânătorul și-ar îndrepta arma spre pasărea ce stă pe creangă. Sunt mai multe șanse să o nimerească pe cea care stă, decât pe cea care ca săgeata prin aer.

- Păi, vezi, băiatul meu ...! Tot așa sunt și oamenii, asemenea păsărilor. ești muncitor și harnic, când ești mereu preocupat să faci cât mai mult și mai bine atunci diavolul nu poate să te atingă cu ispitele sale. Dar pe omul leneș și delăsător diavolul cu ușurință îl ispitește, iar el cade imediat în păcat.

Omul nu a fost făcut de Dumnezeu ca să stea și să piardă timpul, la voia întâmplării, ci să caute mereu să muncească cu spor și cu tragere de inimă, fiindcă doar va afla liniște și bucurie în viață.

"Mâinile la muncă, mintea și inima la Dumnezeu!" (Sfântul Teofan Zăvorâtul)

54

56. Lumina soarelui

Într-o seară, un copil l-a întrebat pe părintele său:

- Tată, spune-mi, te rog, cum se face că unii oameni sunt buni și alții răi. De ce nu sunt toți la fel?

- E, băiatul meu, vezi tu, toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu. Și așa Dumnezeu ne iubește pe toți, la fel trebuie și noi să ne iubim unii pe alții, fiindcă dragostea Domnului este ca și lumina soarelui. Nu ne luminează și ne încălzește soarele pe noi toți, buni și răi laolaltă? Nu?

Sufletele noastre ar trebui să fie pline de bunătate și iubire. Dar, vezi tu, păcatele fiecăruia sunt asemenea norilor ce nu lasă razele binefăcătoare ale soarelui să i. Păcatele sunt norii ce ne întunecă sufletul. Cu cât ai mai multe păcate, cu atât sufletul tău este mai întunecat și lumina dragostei lui Dumnezeu nu-ți poate pătrunde în inimă.

Sufletul omului este bucățica de cer pe care fiecare o poartă în el. Pe acest ci trebuie să strălucească Soarele iubirii - Dumnezeu. Fiul meu, să te ferești de păcate căci acestea se adună și îți întunecă viața, te fac rău și egoist. Cel ce-și păstrează în sine sufletul curat, se bucură mereu de dragostea Domnului, de liniște și fericire.

"Nimic nu este atât de firesc pentru noi ca a fi în comuniune a avea nevoie unii de alții și a ne iubi unii pe alții. (Sfântul Vasile cel Mare)

66

57. Sinceritate

În timpul războiului, viața era tare grea și oamenii sufereau de foame. Dar un om bogat s-a hotărât să-i ajute pe cei sărmani și a trimis vorbă în tot târgul că, din

ziua următoare, el va oferi pâine oricărui copil și asta nici un ban. A doua zi, încă din zori, mulți prichindei se strânseseră în fața casei care locuia omul atât de bun la suflet. Când acesta a apărut cu niște coșuri mari, plini cu pâine, copiii s-au repezit, îmbrâncindu-se, lovindu-se, căutând fiecare să apuce pâine cât mai mare. Fiecare, cum punea mâna pe câte o pâine, o lua la goană, buci; că prinsese o bucată mai mare. Era acolo o hărmălaie ...

Dar omul a observat că undeva, la marginea curții, aștepta cuminte o fetiță. După ce toți ceilalți copii și-au ales ce pâini au vrut și au plecat cu ele, fetița s-a apropiat și ea de primul coș și s-a uitat în el. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cel de-al doilea coș, dar și acesta era gol. Spre bucuria ei, pe fundul celui de-al treilea coș a găsit o pâinică mică, mică, pe care nici un copil nu o băgase în seamă. Fetița a luat-o, a mulțumit frumos pentru pâine și a plecat spre casă.

Toată ziua a stat omul și s-a gândit la cum se purtase acea fată și, ca urmare, a dat poruncă la bucătărie să fie coaptă o pâine mică, dar în care să fie puși 10 galbeni. Apoi, dis de dimineață, a așezat pâinica deasupra celorlalte pâini și a ieșit iarăși cu toate coșurile în curte, unde copiii deja se strânseseră și așteptau nerăbdători. Din nou s-au repezit și s-au luat la harță. La sfârșit, fetița noastră, care așteptase cuminte, ca și în ziua precedentă, s-a ales tot cu pâinea cea mai mică, singura rămasă. Și de această dată, i-a mulțumit frumos omului și s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aștepta. Când s-au așezat la masă și femeia a rupt pâinea, ce să vezi?!, galbenii s-au răsturnat pe masă din aluatul proaspăt.

- Vai, s-a speriat mama, ce să fie cu acești bani? Dacă banii au ajuns din greșeală în pâinea adusă de tine? Poate i-au căzut butarului, în timp ce frământa aluatul. Ia-i și du-i imediat înapoi!

S-a întors fetița la casa omului și i-a dat acestuia toți banii; spunându-i cum mama ei i-a găsit în pâinica primită. Privind-o cu drag, omul i-a răspuns:

- Banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. După ce am văzut ieri cum ai avut răbdare și cum te-ai mulțumit chiar și cu mai puțin, am hotărât să te răsplătesc. Astăzi, am văzut și cât ești de cinstită, fiindcă ai fi putut păstra totul, dar tu mi-ai adus banii înapoi. Drept răsplată, în fiecare dimineață când vei veni să iei și tu o pâinica, vei primi și câte zece galbeni.

Doamne, ce bucuroasă a fost fetița! Nu știa cum să-i mulțumească omului pentru atâta bunătate. S-a dus în fuga la mama ei și i-a dat bănușii, după care i-a povestit totul, iar mama a povățuit-o și de această dată, iar fata i-a urmat sfatul.

Așa se face că, de atunci, în fiecare dimineață, când primea galbenii, fata se ducea în mijlocul celorlalți copii și împărțea cu ei toți bănușii. Știa că și ceilalți au nevoie de milostenie la fel de mult ca și ea.

"Sărăcia sau bogăția nu pot învinge DRAGOSTEA, dar DRAGOSTEA poate învinge și sărăcia și bogăția." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

58. Greutatea păcatelor

Trecând prin sat, un preot s-a întâlnit cu un țăran care nu prea venea la biserică. Oprindu-l, i-a spus:

- Fiule, de ce nu ai venit ieri la slujbă? Ai avut vreun necaz, pot te ajut cu ceva?

- Părinte, nu am avut vreme, m-am luat cu una, cu alta și...

- Vai, fiule, nu se poate să nu-ți faci timp să vii în biserică, să aprinzi lumânare și să spui o rugăciune ...! Dacă tu nu te gândești la Dumnezeu și nu ca ajutorul Său,

cum ai vrea să-ți poarte El de grijă? Orice probleme ai avea, chiar dacă nu le poți rezolva singur, chiar dacă nimeni nu ar fi în stare să te ajute, Dumnezeu poate. El îți dă sănătate, liniște și spor în casă. Dacă îți faci păcate însă, mai meriți tu ajutorul Său?

- Dar, părinte, ce păcate am eu? - zise omul cu nedumerire. Nu am decât păcate mici. Sunt acestea atât de grave?

- Fiule - i-a mai spus preotul - orice păcat este grav, fiindcă păcatul, oricât de mic, îți strecoară în suflet răutate. Poate nu par păcatele tale prea mari, dar... ia adu-ți aminte, ieri a plouat?

- Da, părinte, a plouat ceva, dar nu prea mult.

- Și azi, de ce ai putut să ieși din casă?

- E, părinte, pentru că de dimineață a ieșit soarele și pământul s-a uscat repede;

- Păi, vezi, fiule? Anul trecut ții minte când au fost inundațiile? A plouat trei zile în șir. Am mai putut noi să ieșim atunci din case?

Păcatul, fiule, este la fel ca picătura de apă. Așa mică, ai impresia că nici nu poate face rău. Dacă ai ceva păcate, dar cauți să le îndrepti prin căință și bunătate, prin rugăciune în Sfânta Biserică, atunci imediat apare dragostea Domnului, care aduce liniște sufletului, la fel ca și căldura și lumina soarelui, după o zi cu ploaie. D; atunci când ploile se adună și curg unele după altele, când mii și mii de picături, par fără putere, se strâng laolaltă, atunci nimic nu le mai poate sta în cale. Tot astfel dacă se adună păcate peste păcate în sufletele noastre, nu le mai putem sta în cale devenim tot mai răi și mai egoiști.

Intră în Biserică, fiule, cât mai des. Roagă-te și închină-te în fața icoanelor și, atunci, sufletul tău nu va fi chinuit de greutatea păcatelor și viața ta va fi un exemplu pentru cei din jur.

"Nu se poate ca Dumnezeu să nu asculte rugăciunile omului, dacă omul ascultă poruncile Domnului." (Avva Isaia)

69

59. Adevăratele minuni

Un tânăr fără credință spunea mereu că el nu crede în minuni. Dar într-o zi, mergând pe stradă, a întâlnit un om, care, plimbându-se încet, se oprea la tot pasul și, privind în dreapta și în stânga, exclama întruna:

- Doamne, ce minune! Ce minunății mi-a fost dat să văd!

- Nu te supăra, a întrebat necredinciosul, dar la ce te uiți și te minunezi așa de tare?

- Cum la ce? La floarea aceasta minunată! Și la copacul de acolo și, uite, privește norii, cât sunt de frumoși!

- Ce ți-e, omule, a mai spus necredinciosul, n-ai mai văzut flori sau copaci până acum? Ce, până acum nu te-ai mai uitat niciodată pe cer să vezi norii și păsările zburând?

- Nu! - a răspuns omul. Vezi dumneata, până astăzi am fost orb din naștere, însă, cu o săptămână în urmă, familia m-a adus în acest oraș la un medic celebru care m-a operat și m-a îngrijit cu multă dragoste. Chiar azi dimineață mi-a scos bandajele de la ochi și, după ce a văzut că nu mai am nimic și m-am vindecat complet, m-a lăsat să plec.

- De când am ieșit din spital, mă plimb însă pe străzi și nu mă mai satur să

privesc atâtea lucruri frumoase, atâtea minuni. Dumneata poate că, văzând în fiecare zi florile, copacii, oamenii din jurul tău, nici nu mai realizezi cât este de minunată această lume, cât este de uimitoare. Dar eu, eu o văd pentru prima oară și, crede-mă, niciodată nu mi-am imaginat ceva atât de frumos. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate aceste lucruri frumoase pe care le-a creat și pentru faptul mi-a ajutat să pot, în sfârșit, să le văd și eu și să mă bucur de ele. Dar, dacă tot ne-am întâlnit, spune-mi încotro găsesc o biserică, fiindcă vreau să aprind o lumânare și să mulțumesc Domnului pentru minunea care a făcut-o astăzi cu mine.

Impresionat de cuvintele omului, necredinciosul 1-a însoțit pe acesta până la bisericuță apropiată. Au intrat împreună, au aprins câte o lumânare și au început să se roage încet, în fața unei icoane.

În sufletul său, omul necredincios până atunci a înțeles că nu lumea era de vii, ci el. Toate erau pline de frumusețe, toate erau minuni, dar el nu știa să le vadă. Trece pe lângă ele, fără să le observe.

Ce minune este mai frumoasă decât o floare ce se deschide, oferindu-și parfumul? Poate cineva să-mi arate o minune mai mare decât dragostea și devotamentul unei mame pentru copilul ei? Este cineva atât de crud, încât să nu simtă dragostea minunea minunilor?

Adevăratele miracole nu trebuie să le vezi, ci să le simți. Și în orice creștin întâmplă un miracol atunci când, apropiindu-se de ceilalți prin dragoste, simte cum apropie de Dumnezeu.

"Sfințenia vine din dragoste. Toți cei ce cred și iubesc cu adevărat sunt sfinți (Sfântul Ioan Gură de Aur)

70

60. Dreapta educație

Într-o școală de la marginea unui oraș, era un profesor foarte iubit de copii.

Totdeauna, domnul profesor avea grijă de toți elevii, încercând să-i înveți cât mai multe. Dar, într-o zi, copiii au observat că unul dintre colegii lor fură și 1-au pârât imediat profesorului. Acesta însă nu 1-a pedepsit pe făptaș. După câteva zile, hoțul a furat iar, dar a fost prins imediat. Nici de această dată, domnul profesor nu 1-a pedepsit. Când același lucru s-a întâmplat și a treia oară, câțiva băieți s-au dus la profesor să se plângă și i-au spus:

- Acest coleg al nostru fură mereu. Nu este bine ceea ce se întâmplă și vă rugăm să-1 dați imediat afară din școală, altfel plecăm noi.

- N-am să-1 dau afară. Dacă vreți, puteți pleca toți ceilalți, dar el rămâne.

- Domnule profesor, dar cum este posibil să renunțați atât de ușor la noi toți, care v-am ascultat mereu?

Privindu-i cu blândețe, profesorul le-a explicat elevilor săi, atât de mirați de această neașteptată situație:

- Voi știți, deja, ce e bine și ce e rău. Dacă ați pleca în lume, cu siguranță că ați ști cum să vă purtați, nici nu mă îndoiesc! Dacă însă el ar pleca de aici, dintre noi, ce ar face? Asta de ce nu v-ați întrebat? De ce v-ați gândit doar la voi? Credeți că dacă o să-1 dau afară, va fi mai bun? Dacă aici, între noi, el nu știe cum e bine să te porți, ce va face el în lume? Așa că, indiferent dacă voi rămâneți sau plecați, el va sta în continuare aici, iar eu voi avea grijă să se schimbe și să devină un om bun. Iar atunci când va dori și el acest lucru, cu siguranță că dintr-un hoț ocolit de colegi, va deveni un copil apreciat și iubit de toți cei din jurul său.

Când a aflat despre cele petrecute, impresionat de bunătatea profesorului său, băiețelul care până atunci furase și le pricinuisese atâtea neazuri celor din jurul său a promis că se lasă de furat. Și s-a ținut de cuvânt, fiindcă - așa cum spusese și domnul profesor - de data aceasta EL era cel care dorea din tot sufletul să fie mai bun.

"Iertați-vă unul pe altul, așa cum V-a iertat și Dumnezeu pe toți, în Hristos!" (Sfânta Scriptură)

71

61. Dragostea Domnului

Se spune că, odată, un om mergea printr-un deșert. Nu mai putea de oboseală; nu mâncase nimic de mai multe zile, apă nu mai avea, iar soarele puternic îl topea cu razele sale de foc. În afară de întinderea nesfârșită de nisip dogoritor, nu se vedeau decât urmele omului, urmele pașilor săi.

Deodată însă, omul a observat că alături de el au apărut și alte urme, ca și când mai era cineva, o persoană ce mergea odată cu el și ale cărei urme le putea vedea alături de ale sale. Speriat, a strigat:

- De ce sunt patru urme în nisip, când eu sunt singur? Cine ești și de ce nu te văd? Dar o voce i-a răspuns:

- Sunt Dumnezeu! Nu ești singur, fiindcă Eu merg alături de tine. Astfel, vei fi ocrotit de orice rău și vei ajunge cu bine la capăt!

Omul a căzut în genunchi și i-a mulțumit Domnului că S-a îndurat de el, după care și-a continuat drumul, convins că acum va reuși. Și a mers, a mers, până când într-un final a simțit că nu mai poate face un pas măcar. Căzut în genunchi, a privit în spate și ... ce i-a fost dat să vadă? Pe nisip, nu se vedeau decât urmele pașilor săi.

- Doamne - a spus omul îndurerat - de ce m-ai părăsit, de ce nu sunt decât două urme în nisip?!

Dar, aceeași voce i-a răspuns cu blândețe:

- Pentru că, până acum, Eu te-am dus în brațe.

Deodată, omul nostru a simțit ceva rece, rece, și a deschis ochii. Visase. Toropit de oboseală, încins de lumina soarelui, căzuse în nisip, ajuns la capătul puterilor. Dar, în timpul somnului, fusese găsit de o caravană. Câțiva negustori îl ridicaseră și îl stropiseră cu apă. Atunci când a simțit apa rece pe față s-a trezit, amintindu-și de visul său.

- Binecuvântat să fie Domnul! a strigat omul. Cum de m-ați găsit?

- Am văzut niște urme în nisip și ne-am dat seama că cineva s-a rătăcit. Erau, într-adevăr, urmele tale.

- Voi credeți că urmele mele v-au adus aici? Nu, Dumnezeu, Care S-a îndurat de suferința mea, El v-a călăuzit pașii spre mine, altfel aș fi murit.

Sunt unii oameni care nu văd că Dumnezeu se îngrijește de ei. Nu văd că Domnul, din iubire, caută mereu să îi ajute. Ei uită de cele sfinte și de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită niciodată de el. Ferice de aceia care văd că toate - sănătatea, puterea de muncă, fericirea - țin de Dumnezeu și că doar prin puterea Lui putem fi mântuiți. Ferice de aceia care au mereu încredere în ajutorul Domnului.

"Chiar dacă noi ne îndepărtăm uneori de Dumnezeu, Dumnezeu rămâne mereu aproape de noi."

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

74

62. Grădina sufletului

Un om 1-a întrebat pe duhovnicul său:

- Părinte, aş vrea să fiu un bun creştin, să am o viaţă fără păcate. Ce trebuie să fac mai întâi, ce este cel mai important?

- O, fiule, totul este important. Ia spune-mi, dacă ai o grădină în care plantezi tot felul de flori frumoase, aştepţi ca ele să crească? Aşa, fără să faci nimic, or să răsară?

- Nu, părinte, trebuie să le ud ...

- Dar dacă le uzi şi atât, vor creşte ele mari şi frumoase?

- Nu, părinte, trebuie şi să muncesc, să am grijă de ele, să nu fie distruse de buruieni ...

- Dar dacă le dai toate acestea, şi nu vor avea lumină, pot ele să crească?

- În nici un caz, părinte, atunci toată munca mea nu-şi are rostul, florile nu vor creşte niciodată.

- Acum ai înţeles, fiule?! Sufletul nostru este asemenea unei grădini, în sunt semădate cele mai frumoase flori: dragostea, credinţa, bunătatea, cumpăt omenia ... Noi însă trebuie să avem grijă de această grădină din sufletul nostru, ca tot ce este acolo să înflorească. Doar astfel sufletul omului se umple de frumuseţe.

Ce trebuie să facem pentru toate acestea? Să avem grijă ca buruienile păcatelor să nu prindă rădăcini în suflet, să veghem mereu ca răul să nu se cuibărească în noi fiindcă, odată intrat, este foarte greu să-1 mai scoţi. Şi ce mai trebuie să facem pentru grădina sufletului? Să o udăm mereu cu apa dătătoare de viaţă, care este rugăciunea.

Dar ele tot n-ar creşte, dacă nu le-ar încălzi pe toate lumina binefăcătoare dragostei dumnezeieşti. Şi unde ar putea găsi sufletele noastre mai multă căldură şi lumină dumnezeiască, dacă nu în Biserică?!

E, poţi tu să-mi spui, fiule, ce este mai important? Toate sunt importante. Fii mereu atent la sufletul tău, ai grijă de el, fiindcă atunci şi Dumnezeu te va ajuta.

Doar aşa, prin munca noastră şi cu ajutorul Domnului, florile minunate sufletele noastre, adică dragostea, credinţa şi toate lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le-a dăruit, vor creşte nestingherite, iar viaţa ni se va umple de fericire.

"Toate lucrurile ne-au fost încredinţate nouă
şi noi acestora. " (Sfântul Ioan Gură de Aur)

75

63. Cel ce înşală

Cu mult timp în urmă, a trăit un boier tare bun. Într-o zi, 1-a chemat la el pe un țăran şi i-a spus:

- Uite, omule, fiindcă ştiu că familia ta o duce destul de greu, vreau să te ajut. Îţi dau de muncă şi te plătesc foarte bine. Vrei să lucrezi pentru mine?

- Sigur, boierule - a răspuns omul bucuros - ce trebuie să fac?

- Să-mi construieşti o casă, la marginea pădurii.

Țăranul a plecat bucuros şi, chiar din acea zi, s-a apucat de treabă. Boierul îi dădea bani pentru tot ce trebuia să cumpere, însă omul ce şi-a spus? "E, şi aşa nu mă vede, ce-ar fi să-1 înşel?!"

Şi, în loc să facă totul aşa cum ar fi trebuit, a început să cumpere lucruri ieftine

și proaste și să cheltuiască banii ce îi rămâneau. Când a terminat, casa arăta tare frumos pe dinafară, dar țăranul știa că n-o făcuse bine și că, destul de repede, ea se va strica.

Când i-a arătat casa boierului, acesta i-a spus:

- Fiindcă știu că tu și familia ta locuiți într-o cocioabă mică, îți fac cadou această casă. De-aia te-am lăsat pe tine să o construiești și ți-am spus acum, la sfârșit, tocmai pentru ca bucuria voastră să fie mai mare.

Acum și-a dat seama omul de greșeala sa. A vrut să-1 înșele pe altul și, de fapt, singur s-a înșelat. Dacă ar fi fost cinstit și și-ar fi văzut de treabă, și-ar fi făcut un bine lui și familiei sale. Acum însă, părerile de rău nu mai puteau îndrepta nimic.

În sinea lui, omul s-a jurat să nu mai înșele niciodată pe nimeni.

"După cum ne purtăm noi cu aproapele, așa Se va purta Dumnezeu cu noi."

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

76

64. Păcatul indiferenței

S-au întâlnit într-o după-amiază, pe ulița unui sat, preotul din partea locului și un țăran din parohia sa. Cum 1-a văzut, părintele 1-a întrebat:

- Ieri dimineață am întâlnit doi săteni ce se certau dintr-o pricină oarecare și am reușit în cele din urmă să îi împac. Am văzut că tu ai trecut pe lângă ei fără să-ți pese și ți-ai continuat liniștit drumul. Cum este posibil așa ceva? Crezi ai făcut bine?

- Părinte, i-a răspuns omul, eu nu prea cred că este important ceea ce Dumnezeu este puternic și dacă vrea să mă mântuiască mă va mântui, iar dacă nu să mă mântuiască, atunci așa va fi, indiferent de ce-aș face eu.

- Vai, fiule, cum poți să vorbești așa?! - i-a răspuns cu blândețe preotul. Spune-mi, de unde vii tu acum cu sapa în spinare?

- Păi, cum de unde, părinte? De la câmp. Muncesc acolo de azi de dimineață. La cât m-am străduit, sper din tot sufletul ca Dumnezeu să-mi dea o recoltă bună.

- Nu crezi că este la fel, fiule, și cu viața și cu păcatele tale? De ce te duci muncești la câmp? Dacă Dumnezeu vrea să ai o recoltă bună, o să le găsești de-a gat pe toate, dacă nu vrea, de ce te mai ostenești? Ți se pare firesc?

- Nu, părinte! Dacă nu muncesc, cum aș putea să am de-ale gurii?

- Așa este, fiule, dacă muncești cu drag, Dumnezeu îți ajută și obții o recoltă bună. E, tot așa, dacă trăiești fără păcat, purtându-ți și ție de grijă, dar și celor din jurul tău, atunci Dumnezeu se îndură și, chiar dacă ai mai greșit în viață, îți iartă iar la Judecată vei fi mântuit.

Așa cum buruienile năpădesc o grădină neîngrijită, tot astfel păcatele pun stăpânire pe sufletul omului rău. După cum vei căuta tu ca aceia din jurul tău să aii liniște și bucurie, să aibă credință și speranță în mântuire, tot astfel va căuta Dumnezeu ca și tu să ai parte de toate acestea.

Să nu mai faci niciodată ca ieri! Dacă poți să ajuți pe cineva, chiar și cu un si sau cu o vorbă bună, fă-o numaidecât, fiindcă trebuie să fim atenți la tot ce în viață, căci lumea toată este grădina de care noi toți trebuie să avem grijă.

"Numai cine își iubește aproapele, îl iubește pe Dumnezeu." (Sfânta Scriptură)

77

65. Răsplata bunătații

Un om, trecând pe o stradă, a văzut în fața unei biserici un bătrân sărman, cerșetor, ce trăia din milostenia credincioșilor. De bătrân, s-a apropiat o fetiță care i-a întins câțiva bănuți. Impresionat de gestul ei, trecătorul a întrebat-o pe copilă:

- Spune-mi, de ce i-ai dat bătrânului bănuții tăi?

- Știți, domnule, tatăl meu a murit, iar mama, deși muncește mult, nu prea are bani, așa că o ducem destul de greu. Dar aseară mama mi-a spus că, atunci când faci un bine, Dumnezeu te răsplătește negreșit. Așa că azi, am luat bănuții aceștia pe care eu i-am strâns și i-am dat bătrânului din fața bisericii. El are, cu siguranță, mai multă nevoie de ei. Iar Dumnezeu, fiindcă am făcut un bine, se va îndura și de mine.

Cucerit de bunătaatea fetei, omul a întrebat-o ce își dorește ea cel mai mult.

- O, a spus fata, aș vrea un cojocel, că vine iarna și va fi foarte frig. Anul trecut am răcit rău de tot, fiindcă nu am umblat bine îmbrăcată, dar Dumnezeu mi-a ajutat și m-a însănătoșit. Mama a vrut să-mi cumpere un cojocel, dar e tare scump și nu se poate.

- E, uite că se poate, i-a mai spus omul. Vino cu mine!

Ajunși în fața unui magazin mare, ce se afla peste drum, omul i-a cumpărat fetei un cojocel călduros și tare frumos. Fetița nu știa cum să-i mai mulțumească străinului ce se îndurase de ea.

- Vezi, i-a mai spus omul, mama ta a avut dreptate. Dumnezeu totdeauna te răsplătește pentru binele făcut. Tu 1-ai ajutat pe bătrân, iar Domnul mi-a dat mie ocazia să te întâlnesc tocmai în acel ceas. Eu te-am ajutat acum pe tine, și, fii sigură, Dumnezeu îmi va ajuta și mie mai târziu, fiindcă atunci când ne ajutăm unii pe ceilalți, și Dumnezeu ne ajută pe noi.

Cu cât suntem mai buni și avem mai multă grijă unul de altul, cu atât Dumnezeu ne vede credința și ne ferește de rele.

"Fiecare din noi e ajutat de celălalt în mod providențial."

(Sfântul Marcu Ascetul)

76

66. Poarta Raiului

Demult, a trăit un prinț tare-tare bogat, care era însă și foarte zgârcit. Nu ar fi dat niciodată nimic. Doar că, într-o noapte, a visat că murise și ajunsese la poarta raiului. Acolo, Sfântul Petru i-a spus:

- Vino cu mine să îți arăt unde vei sta de acum încolo. Și au mers ei ce-au mers prin grădinile acelea minunate, până când, la moment dat, au ajuns lângă un palat mare și frumos.

- A, a strigat tânărul prinț, aici voi sta?

- Nu, în nici un caz.

- Dar, cine va sta aici?

- Aici va locui, după ce va muri, grădinarul tău.

- Cum se poate, el care nu are nimic, care e sărac lipit pământului, cum să merite el ase ceva?

- E, nu are grădinarul tău avere pe pământ, fiindcă tot ce câștigă împarte mereu cu cei mai sărmani decât el. Pe pământ nu strânge nimic, fiindcă dăruiește, dar aici, uite câte a strâns! Tot ce vezi aici este rodul bunătații lui.

- Bine, și atunci eu unde o să stau? -a mai întrebat nemulțumit prințul.

- Uite acolo, în cocioaba aceea!
- Cum, în șandramaua aia?! Păi acolo sunt doar niște scânduri prăpădite care stau gata-gata să cadă ... cum să locuiesc în mizeria aia? E drept așa ceva?

- Sigur că este drept - i-a răspuns Sfântul Petru! Ia gândește-te, ce ai dăruit tu' Nimic. Ce ai fi vrut să apară aici!? Dacă ai fi fost bun și darnic cum este grădinarul tău, atunci ai fi avut și tu asemenea palate, poate chiar mai mult, dar așa... Tot ce vezi acolo este rodul zgârceniei tale ...

În clipa aceea, tânărul prinț s-a trezit speriat din visul său. Din acea zi, s-a schimbat. Nu a mai adunat comori pe pământ, ci în cer. Nu a mai strâns bogății peste bogății, fiindcă la ce i-ar fi folosit mai târziu?

Cu tot ce a avut, i-a ajutat pe cei sărmani și, în acest fel, a strâns o avere mult mai de preț: recunoștința celor ajutați de el și binele făcut. Aceasta era averea pe nimeni nu i-ar fi putut să i-o fure!

Înțelept ar fi ca și noi toți să procedăm aidoma prințului din poveste, pentru adevărată este vorba care spune că "Nu rămânem decât ce ceea ce dăruim".

"Pe calea binelui mai repede obosești odihnindu-te, decât ostenindu-te."

(Sfântul Vasile cel Mare)

80

67. Adevărata comoară

Un tânăr era foarte supărat că nu are mai mulți bani, că nu-și poate cumpăra tot ce-și dorea. Se plimba trist pe stradă, neștiind cum să iasă din această situație. Dar, cum mergea el așa, s-a lovit deodată de cineva. Mare i-a fost mirarea să vadă că, din neatenție, a dat peste un om sărman, fără vedere, încerca bie om să se ajute cu un baston și să găsească drumul spre casă. Tânărul nostru l-a ajutat conducându-l de braț.

Văzând cât sunt alții de necăjiți, tânărul nu s-a mai gândit, de atunci, decât la i lucru: cât de bogat este el. Nu avea bani pentru tot ce și-ar fi dorit, dar avea come cea mai mare din lume, pe care banii nu o pot cumpăra: sănătatea cu tot ce izvor din ea - putere de muncă, bucurie și voie bună.

Acum își dădea seama că sunt oameni care au rămas ologi în urma unor accidente. Dar picioarele sale îl puteau duce oriunde. Alții au rămas orbi. El putea să va însă clipă de clipă, toate frumusețile din jurul său. Există și unii oameni care, păcate, sunt orbi și ologi sufletește, pentru că sufletul lor s-a golit de bucurie, de speranță și dragoste. Aceștia sunt cu adevărat nefericiți.

Cu cât vei fi mai binevoitor, cu atât sufletul tău va avea mai multă liniște. Cel rău și zgârcit nu dă niciodată nimic, nici măcar un pahar cu apă sau un sfat, chiar aceste lucruri nu l-ar costa nimic. Un astfel de om mai este cu ceva de folos celorlalți!

Dacă ne vom uita în jurul nostru vom vedea că nimic nu trăiește doar pentru sine. Până și un copac obișnuit, chiar dacă nu ne oferă fructe, ne dă cel puțin posibilitatea să ne odihnim un minut la umbra lui.

„Cel bun vede bunătatea peste tot; cel rău, nicăieri." (Proverb)

81

68. Greșeala

În timp ce mergea pe drum, un călător a văzut într-o grădină un pom frumos, de

crengile căruia atârnavu niște mere mari și roșii de-ți lăsa gura apă. Văzând omul că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Bine ar fi dacă ar gusta și el câteva, așa, de poftă!

Dar cum să facă? Până la pom trebuia să treacă de un gard înalt și de o mare băltoacă. A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învârtit, dar, nemaivând răbdare, și-a zis: "Fie ce-o fi!" și a-nceput să se cațare pe gard. Cu greu, a reușit să ajungă în curte, dar supărat nevoie mare, fiindcă într-un ghimpe din gard își agățase haina și o rupsesse. Acu, ce să mai facă!

Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, grăbindu-se, a uitat de băltoaca plină cu noroi și s-a afundat în mâl.

Când, în sfârșit, a ajuns sub pomul cu pricina, a luat câteva mere, dar, uitându-se la el cum arată, și-a spus:

- E drept că am obținut eu ce-am vrut, dar a meritat oare? Haina mea cea bună e ruptă, încălțările și pantalonii murdari ...

Cum stătea el așa și își plângea singur de milă, apare în curte stăpânul casei. Când l-a văzut pe călător cum arată, i-a spus:

- Bine, omule, trebuia să te muncești atâta pentru câteva mere? Uite ce-ai pățit! Ca să nu mai spun că nu înțeleg de ce-ai încercat să le iei pe furiș? Dacă băteai la mine în poartă și mi-ai fi cerut câteva mere, eu ți-aș fi dat cu drag. Acum, haide în casă să te speli și să te odihnești și apoi îți vei vedea de drum!

Tare bucuros și mulțumit a fost călătorul, văzând bunătatea gazdei sale, dar, în același timp, și-a promis sieși că altădată nu va mai fi atât de nesăbuit.

În viață, nu este important doar să obții, ci și cum obții! Sunt oameni care vor să aibă mai mult și, atunci muncesc fără tihnă. Alții însă fură, gândindu-se mereu cum să fugă de muncă și să înșele. Aceștia, păcătoșii, singuri se înșală, fiindcă nu este totul să ai un lucru; contează și cum l-ai obținut!

"În cele trecătoare, nu poți deveni bogat decât sărăcind pe altul. În cele duhovnicești, nu poți deveni bogat decât îmbogățind pe altul."

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

82

69. Căldura focului

În timpul Sfintei Spovedanii, un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:

- Părinte, îmi simt sufletul greu de păcate. Cum pot să fiu iarăși liniștit, când știu că am greșit?

- Fiule, omul nu trebuie să-și piardă niciodată speranța. Chiar dacă am păcătuit, Dumnezeu ne va ierta greșelile, dar cu o condiție: să ne căim. Să ne căim cu sinceritate, din suflet. O să-ți dau un exemplu. Afară este iarnă grea, gerul este mare. Du-te și adu-mi un țurture de gheață.

Când tânărul s-a întors ținând bucata de gheață în mână, părintele a luat-o și a aruncat-o în sobă, unde turturele a început imediat să se topească la căldura focului.

- Ai văzut gheața pe care ai luat-o de afară?! Era așa de la începutul iernii și tot așa ar mai fi rămas, oricât ar fi stat în frig. Dar acum, că ai adus-o înăuntru, vezi. cum a început să se topească? Devine iarăși apă curată și folositoare. Cât era înghețată nu era bună de nimic.

La fel este și sufletul, atunci când îngheață de atâtea păcate. Dar dacă te călești sincer, căldura rugăciunii tale și harul Domnului topesc tot ce-i rău și-ți aduc viață și liniște în suflet.

- Privește pomii de afară, i-a mai spus părintele. Sunt înghețați de ger, dar, la primăvară, soarele îi va încălzi și iarăși se vor trezi la viață.

La fel să ai și tu răbdare și încredere în bunătatea și mila lui Dumnezeu și să te căiești din suflet, fiindcă așa cum căldura focului topește gheața, la fel căința sinceră vindecă sufletul bolnav de păcate.

„Mărturisirea faptelor rele este începutul faptelor bune.” (Fericitul Augustin)

83

70. Omul ipocrit

După ce a muncit câteva ceasuri pe câmp, un țăran s-a așezat la umbra unui pom să se odihnească. Deodată, lângă el a venit în zbor o rață sălbatică și s-a oprit chiar alături, să ciugulească boabele căzute pe ogor.

Ușor, țăranul și-a scos căciula și - zdup! - a prins pasărea.

- Ce noroc pe capul meu, și-a zis. O să fac un foc de vreascuri și o să prăjesc rața asta. Să vezi ce bună o să fie!

Dar în timp ce încerca să scoată pasărea de sub căciulă, aceasta se strecură repede pe lângă mâna omului și, ridicându-se imediat în zbor, dusă a fost. Privind cu necaz după ea, țăranul a mai zis:

- O, ce suflet bun am! Sper ca Dumnezeu să vadă cum m-am îndurat de pasărea aceasta, dându-i drumul, și să mă răsplătească pentru binele pe care l-am făcut!

Oare ce răsplată ar fi meritat un asemenea om? Cel ce încearcă să ascundă un păcat cu alt păcat, o minciună cu altă minciună, un rău cu alt rău, acela singur se păcălește. Așa cum întunericul se alungă doar cu lumină, tot astfel răul nu poate fi alungat decât cu bine.

"Păcatul este nedreptate. Cine păcătuiește fie se nedreptățește pe sine, fie nedreptățește pe altul." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

83

71. Dragostea călugărului

Pe un drum, un câine a sărit la un om și a început să-l latre. Omul însă a pus imediat mâna pe o piatră și a aruncat după animal. Câinele s-a ferit imediat și, ce să vezi?!, a sărit mai tare la om, gata-gata să-l muște. Speriat rău, omul a mai apucat doar să intre într-o curte și să trântescă poarta. Acum stătea acolo, în timp ce câinele urla de mama focului dincolo de gard.

Chiar în acel timp, a trecut pe stradă și un călugăr. Văzându-l, câinele a sărit la părinte, lătrând și arătându-și colții. Liniștit, călugărul a scos o bucată de pâine din traistă și i-a întins-o cățelului. Imediat, acesta a încetat să latre, s-a apropiat ușor-ușor și, dându-și seama de bunătatea omului, a luat bucățica de pâine chiar din mâna acestuia și a început să o mănânce de zor. Apoi s-a așezat lângă călugăr, dând din coadă.

- Vezi, omule - i-a spus părintele celui din spatele gardului - bunătatea naște totdeauna bunătate. Dacă tu ai fost rău cu câinele, cum ai fi vrut să fie el cu ține. Hai, vino și mângâie-l! ;

Să nu mai faci niciodată un rău, acolo unde poți face bine. Și crede-mă, oriunde și oricând poți face numai bine. De tine depinde! ;

"Dragostea este bucuria de a face altora bucurii." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

84

72. Comori adunate

Într-un oraș, trăia odată un om tare zgârcit. Toată viața n-a făcut altceva decât să strângă și să strângă tot mai multă avere. Niciodată nu i-a fost silă de cineva sărman. Nu dădea ceva de pomană, nici m ruptul capului. O singură dată, într-o duminică, trecând prin fața unei biserici, i-a aruncat unui cerșetor doi bănuți, în rest, toată viața lui nu a dat nimic. Când preotul îl întâlnea și îl apostrofa, el răspundea mereu:

- Părinte, în lumea asta totul poate fi cumpărat. Cu siguranță că și în lumea cealaltă este la fel. Cu câte bogății am strâns eu, nu se poate să nu ajung în rai!

Oricâte sfaturi i-ar fi dat preotul, el nu vroia să asculte. Azi așa, mâine așa, până când, într-o noapte, a avut un vis îngrozitor. Se acea că murise și ajunsese la poarta Raiului, când, la intrare, Sfantul Petru l-a întrebat:

- Bine, omule, ce-i cu tine aici?

- Sfinte Petre, aș vrea și eu să intru în rai.

- Da' crezi tu că poți?

- Sfinte Petre, dacă trebuie, eu plătesc. Am comori nenumărate ... omule'

- Mai caută, mai caută, poate vei găsi totuși ceva!

Și într-adevăr, omul a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuți

- Aoleu, dar de ce n-am decât atât?! Pe Pământ aveam de mii de ori mai mulți Aici de ce am ajuns doar cu doi bănuți?

- E, omule, l-a răspuns Sfântul Petru, când ajungi aici ai doar ceea ce ai dăruit în viață. Acestea sunt comorile pe care fiecare le strânge în cer.

Cu ele poți într-adevăr să intri în rai, dar crezi că doi bănuți sunt de ajuns? În toată viața n-ai dăruit decât acești bani unui sărman om ce aștepta ajutorul tău în poarta unei biserici. Dacă în timpul vieții ai fi strâns mai multe comori cerești, poate ai fi intrat în Rai, dar așa...

Tocmai în acea clipă omul nostru s-a trezit din vis, speriat de tot. Din acea zi nu a mai fost la fel. Din acea zi a căutat să adune comori doar în cer. Erau atâția săraci ce avea nevoie de ajutorul său...!

„Bogații vor ajunge în cer, când îi vor introduce acolo săracii.”

(Fericitul Augustin)

86

73. Bogații și săracii

Cu mult, cu sute de ani în urmă, a trăit un rege puternic și înțelept într-o zi plimbându-se prin curtea palatului său, a auzit, dincolo de ziduri, pe cineva care plângea. A dat imediat poruncă să fie deschise porțile și a ieșit să vadă ce se întâmplase. Nu-și putea crede ochilor ... Dacă în palatul său toți oamenii erau mulțumiți și aveau de toate, acum vedea însă că la porți erau adunați nevoiași, ce întindeau mâna pentru o bucată de pâine. Chiar lângă zid, era un copil ce plângea. Când regele l-a întrebat ce i s-a întâmplat, copilul i-a răspuns că părinții săi sunt bolnavi și el nu are bani nici de hrană și nici de doctorii, în timpul acesta, în jurul

regelui s-a strâns o mulțime de oameni nevoiași, unul mai amărât decât celălalt, fiecare încercând să-și spună păsul. Mâniat de această situație pe care sfetnicii i-o ascunseseră, regele s-a întors în palat și i-a chemat pe toți bogătașii la el. Când aceștia s-au adunat în sala tronului, le-a spus:

- Voi sunteți cei mai bogați oameni din regatul meu. Aveți atâta avere încât ați putea să vă construiți fiecare câte o casă numai din aur. Dar dacă v-ați uita și în jurul vostru, ați vedea că sunt oameni care mor de foame, care o duc rău, fiindcă voi nu vă îngrijiți de treburile cetății. Afară este plin de oameni ce vor să muncească pentru o pâine, dar voi îi refuzați. Doar de voi înșivă depinde ca acești oameni să o ducă mai bine. Puteți să îi ajutați și vă poruncesc să o faceți!

După câteva zile, regele a văzut că nimic nu se schimbase. Chemându-i iarăși la el pe cei mai bogați dintre supușii săi, le-a spus:

- Văd că nu aveți suflet! Cum de nu vă e milă de cei ce se luptă cu greutățile, zi de zi?! Dacă nu o faceți voi, atunci o s-o fac eu! Iată ce poruncesc: de azi înainte, pentru fiecare sărac mort de foame, în regatul meu, va fi omorât și un bogătaș! De mâine, ne vom întâlni în fiecare seară și, dacă aflu că, peste zi, un om a murit de foame la mine-n cetate, atunci soții vor decide care dintre voi va fi executat. Pentru că voi înșivă vă faceți vinovați de moartea aceluia om, căci 1-ați fi putut ajuta, dar n-ați făcut-o. Ne vedem mâine seară!

Se spune că, de a doua zi, nimeni nu a mai murit de foame în regatul acela!

"Nu invidia gloria celui păcătos,
căci nu știi care va fi sfârșitul lui. (...)

„Judecata este rară milă pentru cel ce n-a făcut milă.” (Sfânta Scriptură)

88

74. Încredere

Un om călătorea pe un drum de țară, împreună cu soția sa. Obosiți de atâta mers și văzând că îi prinde noaptea pe drum, cei doi călători au vrut să tragă la un han. Dar hangiu, om rău, a refuzat să-i primească, spunându-le că nu mai are camere libere. Nevasta omului s-a arătat nemulțumită.

- Ei, lasă, femeie - a încercat să o liniștească omul - lasă, că știe Dumnezeu ce e mai bine!

- Măi, omule - zise atunci femeia sa - da' ce poate fi bine când - uite! - nu avem unde sta peste noapte?!

În sfârșit, au plecat mai departe și, spre bucuria lor, au întâlnit un țăran, om sărac, dar bun la suflet. Văzând că i-a prins noaptea pe drum, țăranul i-a primit cu drag în căsuța lui.

Dar a doua zi dimineața, când au vrut să plece mai departe, țăranul le-a dat o veste uluitoare celor doi călători: peste noapte, hanul fusese atacat de hoți, care îi jefuiseră pe toți călătorii.

- Vezi, i-a mai spus omul femeii - trebuie să avem încredere în felul în care Dumnezeu le rânduieste pe toate. Ții minte ce ți-am spus aseară? "Lasă, știe Dumnezeu ce e mai bine."

"Fără nici o îndoială că Dumnezeu rânduieste faptele noastre
mai bine decât am putea-o face noi înșine. " (Sfântul Vasile cel Mare)

89

75. O primire meritată

Un țăran, om bun la suflet, avea obiceiul să spună tuturor:

- Vedeți cum e lumea asta? Cei mari au de toate și sunt primiți oriunde cu mare pompă, în timp ce pe noi, cei simpli, nimeni nu ne bagă în seamă. Cum de este posibil așa ceva, cum de se poate una ca asta? Vom ajunge noi pe lumea cealaltă și vom vedea cum o fi și acolo ...

Azi așa, mâine așa, până când, omul nostru a visat într-o noapte ceva nemaipomenit: se făcea că murise și ajunsese la Poarta Raiului. Acolo, ce să vezi, veselie multă, îngerii adunați să-1 întâmpine pe noul sosit, bucurie mare! Omului nu-i venea să-și creadă ochilor. Atâtea pregătiri doar pentru el, un simplu creștin. Oricum, era fericit că urma să intre în rai, nici n-ar fi sperat și la o asemenea primire. Dar, când să intre pe poarta aceea minunată, înconjurat de tot acel alai, un înger se apropie de țăranul nostru și îi spuse:

- Omule, nu poți intra pe aici, du-te ceva mai încolo și vei găsi o porțiță mai mică, păzită de un înger. Intră pe acolo și, mai târziu, ne vom revedea în grădinile minunate ale Raiului.

- Atunci pentru cine sunt toate aceste pregătiri? - a mai întrebat omul mirat.

- Ei, așteptăm pe un boier care a murit odată cu tine și care, din clipă în clipă, trebuie să ajungă aici. Pentru venirea lui este sărbătoare și ne pregătim să-1 întâmpinăm cum se cuvine.

- Bine, îngerule, dar cum se poate una ca asta? Cât am trăit în lume, am văzut nedreptăți multe, dar și aici, cum de e cu puțință? De ce el, fiindcă este boier, trebuie primit cu atâta fast? Contează că el are bogății și eu nu?

- Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut - fie că ai fost sărac, fie bogat - ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ți-a dăruit. Dacă ai fost sărac și ai știut să împărți și celorlalți din puținul de care ai avut parte, te vei mântui negreșit. Dacă ai fost bogat, cu atât mai mult ai fi putut dăruia cu drag celor mai necăjiți decât tine. Fie că ești sărac sau bogat, important este să rămâi om.

- Dar atunci, dacă și eu și boierul vom intra în rai, pentru ce este venirea lui așa o sărbătoare?

- Omule, creștini ca tine, vin aici în fiecare zi, cu miile și sunt bine primiți cu toții. Dar un boier de când n-a mai ajuns și aici, în rai...

Sărac sau bogat, oricine poate fi bun și darnic, din atât cât are. Cel bogat cu atât mai mult ar trebui să dea milostenie. Și fiecare din noi este bogat, în felul ; căci oricând putem găsi pe cineva mai sărman decât noi, pe care să îl ajutăm. vom fi egoiști și zgârciți, ce folos vom avea? Cine a văzut vreodată un om rău sau! zgârcit care să fie fericit?

"Ești bogat? Foarte bine! Ești zgârcit? Foarte rău! (...) Nu bogații vor fi osândiți, ci cei ce slujesc bogăției." (Sfântul Ioan Gură de Aur)

90

76. Tatăl nostru

Un om avea mai mulți copii, dar era foarte supărat, fiindcă fiii săi se certau: ei, purtându-se cu răutate. Azi așa, mâine așa... într-un cuvânt, între flăcăi era mereu neînțelegere. Mure durere îi pricinuiau tatălui, care ar fi vrut să-i vadă trăind în pace și înțelegere.

Vreți să vă spun cine sunt frații aceștia atât de cruzi unii cu ceilalți? Suntem noi,

oamenii. Nu suntem noi toți oamenii, fiii și aceluiși tată, Dumnezeu? Ne înțelegem noi, unii cu ceilalți? Ne iubim aproapele așa cum ar trebui să o facem? Nu-1 doare pe Dumnezeu când vede că între oameni e atâta neînțelegere, minciuni, hoții, războaie, păcate de tot felul? De ce ne-a făcut Dumnezeu? Ne-a făcut pentru a ne iubi unu pe alții, pentru ca fiecare să poarte grija celuilalt. Și pentru fiecare bun creștin, pentru fiecare om care trăiește fără păcate, în dragoste și înțelegere cu cei de alături, Dumnezeu se bucură, la fel curase bucură un tată pentru copiii lui.

Iubindu-ne unii pe alții, căutând binele celorlalți mai mult decât pe al nostru, devenim mai buni și mai înțelepți. Doar așa ne apropiem, cu fiecare clipă, de Dumnezeu, de dragostea și bunătatea Lui.

„Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu!" (Sfânta Scriptură)

Cuvânt de încheiere

"Domnilor, însărcinarea ce am primit-o este foarte ușoară. Acuzatul își recunoaște vina, prin urmare e puțin de apărat la dânsul Totuși, mă simt chemat să spun câteva cuvinte, înaintea mea și a judecătorilor văd pusă Crucea; se află aici, în sala în care acuzatul va fi condamnat, îmi pun, însă, întrebarea de ce nu se găsește Sfânta Cruce și în școli, în fiecare sală de învățământ, oriunde se află și învață copiii. De ce condamnatul vede crucea abia astăzi, aici, în sala de judecată, când este prea târziu? Dacă i s-ar fi arătat încă de pe băncile școlii, sunt sigur că astăzi acest tânăr nu ar mai fi aici, în postura de criminal.

Domnilor, Dumneavoastră sunteți adevărații vinovați! Pe voi vă acuz! Prin Dumneavoastră se seamănă în popor necredința. Condamnați pe clientul meu, căci aceasta este meseria Dumneavoastră. Eu însă vă acuz pe voi, căci aceasta este datoria mea!"

Extras din pledoaria avocatului unui tânăr de 18 ani acuzat de crimă în 1910